



พี่น้องคิโ

หญิงสาวตรงหน้ามีเรือนร่างที่น่าหลงใหลชวนสะกด
สายตา...

มือหนาเซยคางมนให้หันมาสบตากัน ก่อนจะไล่สายตาเพ่งพิศ
ทุกสัดส่วนบนใบหน้าवलอย่างพิจารณา คิ้วเรียวยวยเข้ากับโครงหน้า
หวานละมุน จมูกโด่งเซ็ดรับกับริมฝีปากหยักได้รูป ขณะดวงตาที่
มองสบกันดูสดใสไร้เดียงสา ทว่าก็แฝงความเย้ายวนอยู่ในที่

สวย...

สวยจนไม่อาจละสายตาไปได้เลย...

ผิวแก้มนวลหอมสดชื่นเหมือนกลิ่นกุหลาบยามเช้า แม้จะสัมผัส
เธออย่างละมุนละไม ค่อยเป็นค่อยไป แต่พอความหวานล้ำเริ่ม
แทรกซึมสู่ประสาทสัมผัส ชายหนุ่มก็รู้สึกเหมือนจะเสียการควบคุม

อยาก...

อยากรู้จักเธอมากกว่านี้...

มือหนารั้งทำยทอยของหญิงสาวให้เงยขึ้น บดเบียดริมฝีปาก
ร้อนเข้าหาอย่างล้ำลึกและแรงเร็ว พอเธอเผยอปากตบสนอง ปลาย
ลิ้นหนาก็ดุนตันเข้าไปเกี่ยวกระหวัดกับลิ้นเล็ก กวาดชิมความหวาน
ไปทั่วโพรงปากนุ่มอย่างเปลิดเปลิน

จูบเธอลึกขึ้น...

ลึกขึ้นเรื่อย ๆ

ทว่าชายหนุ่มสัมผัสได้ว่าหญิงสาวดูไม่ประสีประสา กับเรื่องนี้
เล็กน้อยๆ ตอบรับกันอย่างกล้าๆ กลัวๆ แต่ความกระตือรือร้นใน
การเรียนรู้ก็ทำให้อดไม่ได้ที่จะปรนเปรอเธออย่างมันเขี้ยว

ทั้งสอดปลายลิ้นเข้าไปครึ่ง... ยัวเข้า

ทั้งขบเม้มปากอ้อมอย่างเร้าร้อน... หิวกระหาย

จูบแนบแน่นราวกับจะสูบวิญญาณเธอให้กลายเป็นของเขา

มือหนาเลื่อนไปปลดตะขอราเชียร์ออก แวตาสว่างวามยาม
เห็นเนินเนื้อขาวอมชมพูที่ชูชันสู่สายตา ผิวเนียนละเอียดชวนให้นึก
อยากใช้ฝ่ามือลูบไล้ไปทั่ว โดยเฉพาะอ้อมที่ขึงไม่ทันได้ลองสัมผัส ก็
มั่นใจว่าจะเต็มไม้เต็มมือและเข้ากันดีกับอู้งปากของเขา

สวย...

สวยไม่มีที่ติ

ชายหนุ่มไม่รอช้าที่จะแตะปลายลิ้นลงไปบนปลายยอด ใต้เสียด
เบาๆ ที่ละข้างราวกับจะทำความรู้จัก ผิวของเธอหอมละมุนไม่ต่างจาก
ที่จินตนาการไว้ ยิ่งได้กลิ่นก็ยิ่งคลั่งไคล้ ทำให้นึกสงสัยว่าตรง... ส่วน
นั้นของเธอจะหวานฉ่ำขนาดไหน

“อ๊ะ...”

ชายหนุ่มละจากการคลอเคลียออกสวยมามองสีหน้าของคนใต้
ร่าง ความกังวลที่แฝงอยู่บนใบหน้าวอด ทำให้มือหนาลูบเส้นผมนุ่ม
เบาๆ ราวกับปลอบประโลม

“คุณเกร็ง...”

“ฉันท...”

รอยเอ็นดูปรากฏชัดบนใบหน้าคมคาย แม้จะไม่แน่ใจนัก แต่
ชายหนุ่มพอเดาได้ว่าอีกฝ่ายอ่อนประสบการณ์กับเรื่องนี้ เขาแตะ

ปลายยอดสีทับทิมด้วยข้อนิ้วก่อนจะสะกิดเบาๆ พอเห็นว่าตุ่มโตแต่ละข้างแข็งซึ่ก็เข้าครอบครองด้วยปาก ทั้งดูดทั้งเลียจนเปียกฉ่ำไปทั้งสองข้าง

“อ้อ...คุณ”

ดูเหมือนว่าเธอจะชอบ...

เสียงหวีดร้องอย่างสุขสมดังก้องไปทั่วห้องนอนที่เงียบสงบ ร่างเล็กแอนด์กายเข้าหากันอย่างเปลือยไผล ชายหนุ่มมองสายตาวาวโรจน์นั้นอย่างขมใจโดยที่ปากและลิ้นก็ยังทำงานไม่หยุด

“อ๊ะ...”

“ชอบให้ทำแบบนี้สินะครับ”

หญิงสาวไม่ตอบ ทว่าดวงตาที่เปิดเปลือกทุกสิ่งบอกชัดว่าเธอพอใจกับการปลุกเร้าของเขา ร่างสูงเคลื่อนไอบหน้าไปบดริมฝีปากล่างที่เผยอขึ้นอีกครั้งก่อนจะชอกซอนลิ้นเข้าไปรูดไล่ ขณะที่มือก็บีบเค้นอกนุ่มไปมาอย่างเปล็ดเพลิน

ดี...

ดีเป็นบ้า

ดีจนไม่น่าเชื่อว่าเขากับเธอจะเพิ่งทำเรื่องนี้ด้วยกันครั้งแรก

ตอนที่ได้เห็นหญิงสาวในงานเลี้ยง ชายหนุ่มรู้สึกเหมือนถูกมนตร์สะกดเข้าครอบงำ ทั้งสองข้างก้าวเข้าไปหาเธอพร้อมความรู้สึกปั่นป่วนในช่องท้อง คนอย่าง ดลธิ์ พฤษค์ดำรง ไม่เคยต้องเข้าหาใครก่อน เพียงแค่กระดิกนิ้วก็ได้ทุกอย่างตามต้องการ ทว่าผู้หญิงคนนี้เป็นคนแรกที่ทำให้เขายอมฝืนกฎตัวเองแบบนี้

เพราะอะไรกันนะ

“คุณ...คุณคะ”

“ครับ?”

“ช้า...ช้ากว่านี้ได้ไหม”

หญิงสาวหลบหายใจถี่ระรัว ริมฝีปากอึดบวมแฉ่จากการจุมพ
มาราธอนของเขา แม้จะรู้สึกมีนเมาอยู่บ้างเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์ แต่
ดลธีมันั่นใจว่าตัวเองจะไม่ล้มเหตุการ์ณที่เกิดขึ้นในคืนนี้เป็นอันขาด
คืนที่จะได้ ‘รัก’ หญิงสาวที่เหมือนนางฟ้านางสวรรค์
คืนที่ได้ฟังเสียงครางอย่างไพเราะจากผู้หญิงที่ถูกใจตั้งแต่แรก
พบ

คืนที่จะไม่มีวันลืมไปชั่วชีวิต...

“ซ้ากว่านี้หน่อยนะคะ...”

ดลธียิ้มพราย มือหนาปลดตะขอกางเกงโดยที่สายตาก็ยังมอง
คนที่นอนระทระทวยตาไม่กะพริบ เขารั้งมือเล็กตริ่งไว้เหนือศีรษะ
ก่อนจะลดสายตาลงมองอะโรบางอย่างที่กำลังขยับขยายอย่างต่อเนื่อง
แล้วส่ายหน้าซ้าๆ

ไม่...

ไม่ได้หรอก

ตัวตนของเขารอนานกว่านี้ไม่ได้อีกแล้ว

“นะคะ...ซ้ากว่านี้หน่อยนะ”

ริมฝีปากหยักได้รูปบดคลึงกลีบปากเล็กแทนคำตบ เขาหลับตา
ฟังเสียงครางอู้้อในลำคอด้วยหัวใจที่สั่นเทิ้มไปด้วยเพลิงปรารภณา
ขณะที่มือหนาสัมผัสได้ถึงความฉ่ำเยิ้มที่หลังรินออกมาจากกายบาง
ยิ่งเธอหลบหลีกเลี่ยง เขายิ่งรุกไล่ พอเธอเคลิบเคลิ้ม เขายิ่งบดขยี้
ทุกการปลูกเร้าของเขาเรียกเสียงครางจากคนใต้ร่างได้ดี

“อ้อ...”

ไพเราะ...

ไพเราะมาก...

เสียงหวานๆ ของเธอดังกังวานราวกับบทเพลงแห่งสวรรค์

“อ๊ะ...คุณ”

“รู้ใหม่ว่าคนที่ซ้าก็คือผม...”

“คะ?”

ร่างสูงผละมามองแววตาที่สะท้อนไปด้วยไฟพิศวงสออย่าง
หลงใหล ภาพที่อยู่ตรงหน้างดงามยิ่งกว่าภาพวาดของจิตรกรเอก
คนใดในโลก ยิ่งเห็นว่าเรือนร่างอ่อนแออันบิดเร่าพลางมองเขาอย่างไม่
เข้าใจ รอยยิ้มชั่วร้ายก็ยังฉายชัดบนใบหน้าคมคาย

คนที่เร็วคือเธอต่างหาก...

เธอสุขสมนำหน้าเขาไปก่อนแล้ว

“อดใจรอน้อยนะครับ...”

ดลยืมขีดผิวแค้นมวล นัยน์ตาสีนิลพราวระยับอย่างพึงใจกับ
ความหอมละมุนที่ยังติดตรึงที่ปลายจมูก ก่อนที่เขาจะเลื่อนริมฝีปาก
ไปกระซิบที่ข้างหูเล็กด้วยเสียงแหบพร่า

“คืนนี้ผมจะสอนคุณทุกอย่างเลย...”

ก่อนหน้านั้นไม่กี่ชั่วโมง...

ร่างสูงโปร่งของหญิงสาวในชุดราตรีเข้ารูปสาวทำอย่างมาดมั่น
ตรงไปยังประตูทางเข้าของโรงแรมหรูแห่งหนึ่งย่านทองหล่อ ผิวกาย
ของเธอขาวสว่าง แล้วยิ่งดูเปล่งประกายเมื่ออยู่ในชุดสีกรมท่า แม้จะ
มีหน้ากากแพนซีปกปิดใบหน้าส่วนบนเอาไว้ ทว่าก็ไม่สามารถเก็บซ่อน
ความมั่งคั่งที่อยู๋ภายใต้หน้ากากนั้นได้เลย

“สวัสดิ์ค่ะ ได้นำการ์ดเชิญมาด้วยไหมคะ”

ร่างบางค้อมหัวน้อยๆ รับคำถามของพนักงานสาวก่อนจะส่ง
การ์ดในมือให้ถือฝ่าย แล้วจึงเดินตามพนักงานอีกคนเข้าไปด้านใน

“ยินดีต้อนรับสู่โลกนิทานที่คุณคือผู้เขียนบทค่ะ ขอให้สนุกกับ
งานในวันนี้ค่ะ”

แพรวไพลินยิ้มบางให้คนพูด เมื่อพนักงานต้อนรับผละไปแล้ว

หญิงสาวก็กวาดสายตาไปรอบๆ ห้องแกรนด์บอลรูมที่ตกแต่งเป็นธีมโลกนิทานอย่างพิถีพิถัน งานเลี้ยงขอบคุณลูกค้าระดับท็อปสเปนเดอร์ของห้างสรรพสินค้ายักษ์ใหญ่อย่างดิเอ็มเมอรัล มีแขกที่ได้รับเชิญเพียงยี่สิบคนเท่านั้น แต่ทุกคนล้วนอยู่ในตระกูลมหาเศรษฐีที่ร่ำรวยติดอันดับท็อปเท็นของประเทศ ไม่ก็เป็นผู้บริหารของนักการเมืองและข้าราชการระดับสูง แน่แน่นอนว่าพวกเขามีหน้าที่การงานและฐานะทางสังคมอยู่ในระดับที่ดีมาก

แตกต่างจากเธอโดยสิ้นเชิง...

แพรวไพลินเป็นแค่ผู้หญิงธรรมดาๆ คนหนึ่งที่คงไม่มีวันได้รับเชิญให้มางานเลี้ยงแบบนี้ เงินเก็บทั้งชีวิตรวมกันยังไม่เท่ารายได้ปีหนึ่งของพวกเขาคนใดคนหนึ่งเลยด้วยซ้ำ

และสาเหตุที่เธอปลอมตัวมาที่นี่ ก็เพราะต้องการสืบเรื่องราวบางอย่างจากใครบางคนที่เป็นหนึ่งในแขกของงาน...

คิมหันต์ พฤษศดารง

นักแสดงหนุ่มรุ่นใหม่ที่ไฟแรง ลูกชายคนโตของพัลลภและอิชยา พฤษศดารง คณะกรรมการบริหารของดีทีโกลบอลมีเดีย บริษัทที่ผลิตและจัดจำหน่ายสื่อบันเทิงรูปแบบต่างๆ

ทว่า เป็นเพราะคนที่มาร่วมงานล้วนสวมหน้ากากแฟนซีเพื่อปกปิดใบหน้าของตัวเอง รวมทั้งต้องตั้งชื่อแฝงตามตัวละครในนิทาน แพรวไพลินจึงต้องใช้ความพยายามในการมองหาบุคคลเป้าหมาย โดยที่เธอเองก็เลือกใช้นามแฝงว่าอลิซ เด็กสาวที่หลงเข้าไปอยู่ในดินแดนมหัศจรรย์และพบกับสิ่งมีชีวิตประหลาดมากมาย

ไม่ต่างจากสถานการณ์ของเธอในตอนนี้อยู่...

“เจอผู้ชายคนนั้นหรือยังเจ้”

พลอยพรรณถามผ่านหูฟัง ขณะที่แพรวไพลินรีบแก้เครื่องดื่มที่บริการนำมาเสิร์ฟคนในงาน ก่อนจะเดินไปหลบข้างเสาที่เกาะสลักเป็น

ลายดอกกุหลาบ

“ยังเลย ทางแกละ เจอหรือยัง”

“กำลังหาอยู่ แต่ยากมากเลย คนในงานเล่นใส่หน้ากากกันแบบนี้”

“แล้วแสบเข้าไปดูระบบลงทะเบียนได้ไหม”

“ในระบบไม่มีระบุชื่อจริงแสบเลย มีแต่นามสกุลกับนามแฝง เจ้จำได้ใหม่ว่าคิมหันต์นามสกุลอะไร”

“พฤษดาจริง” เธอตอบพลางค้อมหัวทักทายชายหนุ่มคนหนึ่งที่มีเข็มกลัดชื่อปีเตอร์ แพนติดอยู่ที่ชุดสูท

“เจอแล้ว! นามแฝงของคิมหันต์คือพิน็อคคิโอ!”

“พิน็อคคิโอ?”

“ใช่เจ้ เจ้ลองเดินหาดูอีกทีนะ เดี่ยวหนูจะดูภาพจากกล้องวงจรปิดต่อ”

หญิงสาวพิมพ์คำขอบคุณอีกฝ่ายก่อนจะมองไปรอบๆ พอลองนับจำนวนแขกที่ไม่ใช่เจ้าหน้าที่ของห้างสรรพสินค้าหรือพนักงานของโรงแรมแล้ว ก็ดูเหมือนว่าจะมีสมาชิกที่ไม่อยู่ในห้องนี้ถึงสามคน ซึ่งก็ไม่ว่าคิมหันต์อยู่ในกลุ่มนี้หรือไม่

แพรวไพลินเดินไปนั่งที่บาร์เครื่องดื่มก่อนจะสั่งค็อกเทลแก้วโปรดของตัวเองพร้อมลอบสังเกตพฤติกรรมของแขกที่มาร่วมงานไปด้วย คนส่วนใหญ่กำลังเต้นอย่างสนุกสนานอยู่หน้าเวที และมีอีกไม่น้อยที่กำลังนั่งพูดคุยกันตามมุมมืด

หลังจากที่ศึกษาประวัติส่วนตัวและนิสัยใจคอของคิมหันต์ผ่านบทความ คลิปสัมภาษณ์ รวมทั้งข่าวฉาวต่างๆ ที่ปรากฏตามหน้าหนังสือพิมพ์และโทรทัศน์ แพรวไพลินสรุปได้ว่าเป้าหมายของเธอเป็นคนหน้าตาดี เขาสูงถึงร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตร และมีผิวขาวจัดตามแบบฉบับคนไทยเชื้อสายจีน นอกจากนี้ก็ยังเป็นคนพูดเก่ง มีคารม

คมคาย จึงมักดึงดูดผู้คนให้เข้าหาอยู่เสมอ

ดูเหมือนนิสัยของคิมหันต์จะเปลี่ยนไปจากแต่ก่อนมากทีเดียว แต่ไม่ใช่แค่เขาหรือที่เปลี่ยนไป

เธอเองก็เปลี่ยนแปลงไปมากเหมือนกัน

หญิงสาวทวนลักษณะของนักแสดงหนุ่มในใจ สันนิษฐานว่า ชายหนุ่มไม่ได้อยู่รวมกลุ่มกับคนที่กำลังกระโดดโลดเต้นหน้าเวที เพราะพวกเขาไม่ได้มีความสูงและสีผิวตรงตามข้อมูลที่ได้รับ ส่วนที่ยืนสนทนากันตามมุมต่างๆ ก็เดาไม่ได้ว่ามีเจ้าตัวอยู่ในนั้นหรือไม่

ร่างบางเคาะนิ้วกับโต๊ะอย่างใช้ความคิด ตั้งใจว่าถ้าหมดแก้วนี้แล้วจะไปเดินดูรอบๆ เพื่อแอบสังเกตรูปลักษณ์และนามแฝงที่ติดอยู่บนชุดของแขกคนอื่นๆ ทว่าจู่ๆ เสียงของใครบางคนก็ดังขึ้น

“ขอคอสโมโพลิแทนให้คุณผู้หญิงท่านนี้อีกแก้วครับ”

แพรวไพลินละลายตาจากเครื่องดื่มตรงหน้า ก่อนจะหันไปมองคนที่ก้าวมานั่งข้างกัน พอเห็นป้ายชื่อที่ติดอยู่ที่ปกเสื้อของเจ้าตัวด้วยแล้ว ดวงตาคู่สวยก็เบิกกว้างอย่างตกใจ

พิน็อคคิโอ

“เจอแล้ว! นามแฝงของคิมหันต์คือพิน็อคคิโอ!”

แสดงว่าผู้ชายคนนี่คือ...คิมหันต์ พฤชดำรงนั่นแหละ

ร่างบางพยายามข่มความตื่นเต้นไว้ภายในแล้วทำเป็นหม่นแก้ม เหล้าทรงสูงในมือเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจ ดูเหมือนวันนี้โชคจะเข้าข้างเธออยู่บ้าง ถึงได้ส่งบุคคลเป้าหมายมาให้ถึงที่แบบนี้

“คุณคงจะชอบดื่มคอสโมโพลิแทน”

“แล้วคุณล่ะคะ ชอบดื่มอะไร” หญิงสาวถามกลับพลางหันไปสบตากับอีกฝ่ายอย่างตรงไปตรงมา ผิวกายของคนตรงหน้าขาวจั๊วะ ความสูงก็น่าจะเกือบร้อยเก้าสิบเซนติเมตร ลักษณะใกล้เคียงกับคิมหันต์ พฤชดำรง อยู่ไม่น้อย ขณะที่มุมปากของชายหนุ่มยกสูงขึ้น

ก่อนที่เขาจะพูดกับบาร์เทนเดอร์โดยไม่ละสายตาจากเธอว่า

“ขอเดอรัตี้ มาร์ตินีครับ”

แพรวไพลินหรือที่ตามองคนตัวโตอย่างพิจารณา ดูเหมือนชายหนุ่มกำลังประกาศว่าตัวเองค่อนข้างกว่าที่เธอคิด เป็นที่รู้กันดีว่าเดอรัตี้ มาร์ตินีมีปริมาณแอลกอฮอล์สูงกว่าค็อกเทลประเภทอื่น และคอสมโพลิแทนของเธอก็ดูเป็นเด็กน้อยไปเลยเมื่อเทียบกับเครื่องดื่มของเขา

น่าหมั่นไส้จริงๆ

หญิงสาวละสายตาจากอีกฝ่ายมาองน้ำสีแดงสดที่บริการหนุ่มเสิร์ฟให้ อมยิ้มน้อยๆ เมื่อเห็นกุหลาบแดงที่ประดับมากับแก้ว เธอชอบสไตล์การตกแต่งของบาร์ที่ประดับด้วยภาवादดอกไม้หลากหลายชนิด แถมยังมีกลิ่นหอมของดอกกุหลาบที่เธอชอบ แม้จะเป็นอินโทรเวิร์ตที่ชอบดื่มเงียบๆ คนเดียวที่บ้านมากกว่าไปสังสรรค์กับคนอื่น แต่บรรยากาศของงานเลี้ยงนี้ก็สร้างความผ่อนคลายให้เธอไม่น้อย

“ไม่ออกไปสนุกเหมือนคนอื่นหรือครับ”

แพรวไพลินเบือนหน้าไปมองคนถาม แล้วเห็นว่าสายตาของอีกฝ่ายมองไปยังลานกว้างที่สมาชิกส่วนใหญ่ยังคงเดินอย่างเมามันกันอยู่ตรงนั้น

“ฉันไม่ชอบความวุ่นวายค่ะ”

“ผมก็เหมือนกัน การต้องมางานแบบนี้ไม่ใช่แนวของผมเลย”

หญิงสาวเลิกคิ้วอย่างแปลกใจ เธอรู้มาว่า คิมหันต์ พฤกษ์ดำรงเป็นตัวพ่อเรื่องวงการปาร์ตี้ เขามีความสุขที่ถูกรายล้อมด้วยผู้คนมากมาย การที่ชายหนุ่มเอ่ยปากว่าไม่ชอบเข้าสังคม ดูจะขัดกับข้อมูลที่มีเธอมีอยู่ไม่น้อย

หรือเขาจะโกหก เพราะไม่อยากให้เธอรู้ตัวตนที่แท้จริง

“ว่าแต่ทำไมคุณถึงเลือกเป็นอลิซหรือครับ”

“อลิซเป็นตัวละครที่ฉันชอบค่ะ...” หญิงสาวตอบโดยไม่ละ

สายตาจากแก้วเครื่องดื่มตรงหน้า “เธอคือเด็กที่เรียนรู้ที่จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ พยายามตามหาเส้นทางของตัวเอง รู้จักปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปในแต่ละครั้ง แม้จะต้องหลงอยู่ในดินแดนมหัศจรรย์ที่ไม่รู้ว่าจะได้ออกไปเมื่อไหร่ก็ตาม...”

นัยน์ตาสีเข้มมองเสี้ยวหน้าवलของคนที่แล้วด้วยสายตาที่อ่อนลง น้ำเสียงของอีกฝ่ายอ่อนหวาน นุ่มนวล คล้ายกับเธอกำลังเล่านิทานก่อนนอนให้เด็กน้อยอย่างเขาฟัง

“ถึงจะไม่รู้ว่าเส้นทางข้างหน้าจะเป็นยังไง ต้องเจอกับสิ่งมีชีวิตประหลาดอีกมากมายแค่ไหน แต่อลิซก็เลือกที่จะเผชิญหน้าอย่างเข้มแข็ง เพราะเธอเชื่อว่าบนโลกนี้ ไม่มีอะไรที่เป็นไปไม่ได้...”

“น่าสนใจดีนะครับ”

“แล้วคุณล่ะคะ ทำไมถึงเป็นพี่น้องคิโ”

“เพราะผมไม่ใช่เด็กดีละมัง” ชายหนุ่มตอบเสียงทุ้มก่อนจะยกแก้วมาร์ตินี่ขึ้นจิบ

แม้จะมีหน้ากากแฟนซีเป็นปราการขวางกั้น แต่แพรวไพลินก็พอสังเกตเห็นได้ว่าอีกฝ่ายสนุกที่ได้ดื่มกับเธอ ดวงตาของเขาเปล่งประกายระยิบระยับ ใบหน้าส่วนที่ไม่ได้ปกปิดด้วยหน้ากากแดงชานเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์

“คงจะยากสักหน่อย ถ้าอยากหาความจริงจากปากผม...”

ริมฝีปากสีแดงสดเหี่ยดยิ้มเล็กน้อย อย่างนี้ก็หยัน ยิ่งเห็นท่าทางมันอกมั่นใจของอีกฝ่ายแล้ว ก็ยิ่งอยากรู้ว่าพี่น้องคิโคนนี้ จะเก่งจริงอย่างที่ปากพูดไหม

“ถึงพี่น้องคิโจะชอบโกหก แล้วยังแอบอ้างเอาชื่อของคนอื่นมาเป็นของตน แต่เขาไม่ใช่คนเลวร้ายหรอกนะคะ พี่น้องคิโก็คือเด็กคนหนึ่ง เขาต้องการเวลาในการเรียนรู้และปรับตัวให้เข้ากับโลกใบนี้...”

“คุณไม่คิดว่าการโกหกเป็นสิ่งที่ผิดเหรอครับ”

“ฉันคิดว่าทุกอย่างอยู่ที่เจตนาค่ะ” ร่างบางตอบพลางได้ปลายนี้นิวไปตามขอบแก้ว “บางครั้งเราโกหกเพื่อปกป้องคนอื่น บิดเบือนเพื่อไม่ให้ใครเดือดร้อน ปกปิดตัวตนเพื่อพิสูจน์ความจริงบางอย่าง สิ่งสำคัญคือเราต้องรู้ว่าตัวเองกำลังทำอะไร และยอมรับผลของการกระทำนั้นให้ได้...”

“นั่นสินะ...” ชายหนุ่มพูดพลางยื่นแก้วเหล้ามาชนกับเธอ สายตาคล้ายกับกำลังชอบใจอะไรบางอย่าง “ผมไม่เคยคิดแบบนี้มาก่อนเลย...”

แพรวไพลินดื่มคอสโมโพลิแทนจนหมดแก้ว ไม่เข้าใจเลยว่าทำไมตัวเองถึงได้พูดเยาะนัย ทั้งๆ ที่ถ้าไม่ใช่คนสนิท เธอแทบจะไม่ต่อบทสนทนาเลยด้วยซ้ำ แล้วยิ่งตอนนี้อีกฝ่ายเป็นแค่คนแปลกหน้า แถมยังเป็นเป้าหมายในการสืบคดี แล้วทำไมเธอถึงได้คุยกับเขาถูกคอกัน

จริงๆ แล้วการใส่หน้ากาก แท้จริงแล้วก็คือการถอดหน้ากากเองสินะ

เธอถอดหน้ากากของตัวเองออกเพื่อค้นหาความจริงที่ซ่อนอยู่ในตัวตนของเขา

“ว่าแต่ชอบดอกไม้หรือครับ ผมเห็นคุณมองดอกไม้ที่ประดับอยู่ที่วังานเลย ในแก้วนั้นก็ด้วย...”

หญิงสาวชะงักกับความช่างสังเกตของชายหนุ่ม ดูเหมือนทุกการกระทำของเธอจะอยู่ในสายตาของคิมหันต์อยู่ตลอด เธอจะคิดว่าเขาเป็นแค่ผู้ชายกะล่อนจอมเสเพลไม่ได้แล้ว

“รู้ไหมคะว่าดอกไม้แต่ละชนิดล้วนมีความหมายในตัวเอง...”

คู่สนทนาลดแก้วในมือลงพลางขมวดคิ้วเป็นเชิงถาม ขณะที่ดวงตาคู่สวยมองไปทางภาพวาดดอกไม้ที่ประดับอยู่บนกำแพงด้านหลังของเขาแล้วพูดต่อ

“สแนปดรากรอนแสดงถึงความแข็งแกร่ง เด็ดเดี่ยว แต่อีกความ

หมายหนึ่งหมายถึงการหลอกหลวงและเสแสร้ง...”

มุขปากของคนฟังยกสูงขึ้น ก่อนที่ดวงตาของหญิงสาวจะเลื่อนไปที่ภาพวาดด้านหลังบาร์เทนเดอร์ แล้วพูดต่อ

“ไฮเดรนเยียคือดอกไม้แห่งความเย็นชาและการปฏิเสธ ต่อให้พยายามมากแค่ไหน ก็ไม่มีทางเอาชนะกำแพงที่อยู่ในใจนั้นได้อยู่ดี...”

ชายหนุ่มยิ้มน้อยๆ พลางโคลงแกว่งเกล้าในมือด้วยท่าทางผ่อนคลาย ก่อนจะถามกลับเสียงนุ่ม

“แล้วคุณคิดว่าผมเหมือนดอกไม้อะไรหรือ...”

แพรวไพลินจ้องลึกเข้าไปในดวงตาที่แฝงความท้าทายของคนถามนิ่ง ตั้งแต่วินาทีที่ชายหนุ่มนั่งลงข้างกันจนกระทั่งกลายมาเป็นเพื่อนดีมอย่างในตอนนี หญิงสาวก็รู้คำตอบในทันที

โพรเทีย...

ผู้ชายคนนี้เหมือนดอกไม้โพรเทีย

“ว่าไงครับ...”

หญิงสาวไม่ตอบ เธอหันไปขอให้บาร์เทนเดอร์เตรียมเครื่องดื่มาร์ตินี้ให้อีกสามแก้ว ก่อนจะหันกลับมาถามคนที่นั่งข้างกันด้วยน้ำเสียงอ่อนหวานว่า

“มาเล่นเกมสืบคำถามกันไหมคะ”

2

โพรเทีย

“มาเล่นเกมสิบคำถามกันไหมคะ”

คนตรงหน้าชะงักไปเล็กน้อยราวกับแปลกใจ อันที่จริงแพรว-ไพลินก็ไม่รู้ว่าการใช้วิธีนี้เพื่อล้วงความลับจากคิมหันต์จะได้ผลไหม แต่คิดว่าอย่างน้อยก็ดีกว่าไม่ได้ลอง แม้จะศึกษานิสัยใจคอของอีกฝ่ายผ่านข่าวคราวมาบ้างแล้ว แต่เธอก็ไม่รู้ว่าสิ่งที่นักข่าวเขียนจะเป็นจริงมากน้อยแค่ไหน

“ทำไมผมต้องเล่นด้วยล่ะ”

“คนที่ไม่เล่นเกมนี้ ถ้าไม่เป็นพวกคออ์อน ก็คงซี้ซลาดจนไม่กล้าเล่น...” หญิงสาวตอบเสียงนุ่ม พลังโน้มใบหน้าเข้าไปสบตาอีกฝ่ายอย่างทำทนาย “แล้วคุณเป็นพวกไหนล่ะคะ”

รอยยิ้มอย่างชอบใจปรากฏบนใบหน้าคมคาย ก่อนที่เขาจะยกแก้วมาร์ตินี่ขึ้นดื่มรวดเดียวหมด แล้วตอบด้วยเสียงแหบห้าว

“ตกลงครับ ฉันผมขอเริ่มก่อนนะ”

แพรวไพลินยิ้มที่มุมปาก คิมหันต์ พกษดำรงค์ เป็นคนชอบเอาชนะ เขาเหมือนเสื่อร้ายที่ชอบเล่นกับเหยื่อก่อนขย้ำ คนอย่างเขาย่อมชอบอะไรที่ทำทนายแบบนี้

“คุณมีแฟนหรือยังครับ”

แค่คำถามแรกก็ทำให้หญิงสาวชะงัก เพราะไม่คิดว่าชายหนุ่ม จะกล้าถามอย่างตรงไปตรงมา มือเล็กแสวงเกี่ยวเส้นผมเข้ากับใบหู ของตัวเองด้วยท่าทางขัดเขิน แล้วแก้มกลับ

“ถามแบบนี้เลยหรือคะ”

“ไม่อยากรับหรือ ถ้าไม่ตอบต้องตีมนะ” คนร่างสูงพูดพลาง เลื่อนแก้วค็อกเทลมาทางเธอพร้อมยิ้มเจ้าเล่ห์

“ยังไม่มี แล้วคุณล่ะ”

“ผมโสดเหมือนกัน แล้วคุณอายุเท่าไร”

“ยี่สิบแปดคะ”

“ผมอายุสามสิบสาม”

รอยยิ้มเย้ยหยันโค้งขึ้นบนริมฝีปากหยักสวย ด้วยรู้ดีว่าเป้าหมาย กำลังโกหกอายุจริงของตัวเอง ทำอะไรไม่ได้นอกจากแก้มตามน้ำไป แบบนั้น

“ทำไมยิ้มแบบนี้ล่ะ เราห่างกันแค่ห้าปีเองนะ...”

“ตั้งห้าปีเลยต่างหากคะ”

ชายหนุ่มหัวเราะในลำคอพลางเอนหลังพิงพนักเก้าอี้อย่างสบาย อารมณ์ สองหนุ่มสาวผลัดกันถามคำถามไปมาอย่างสนุกสนานจน แพรวไพลินผลลลิมไปชั่วขณะว่าตัวเองกำลังทำอะไรอยู่

เขาทำให้เธอสติหลุดไปกับเสน่ห์อันแพรวพราวจนเกือบลืม หน้าที่ของตัวเองไปแล้ว

“เวลารว่างคุณชอบทำอะไรหรือคะ”

“นอนดูหนังที่บ้านครับ”

“ฉันนึกว่าผู้ชายแบบคุณจะชอบเล่นกีฬา หรือทำกิจกรรมนอก บ้านซะอีก มีน่าล่ะ คุณถึงบอกว่าไม่ชอบมางานแบบนี้”

“ผมไม่ชอบที่ที่คนพลุกพล่าน แต่พอเป็นงานแล้ว บางทีก็หลีกเลี่ยงไม่ได้”

“เพราะพวกเราโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว...” หญิงสาวพยักหน้าเห็นด้วย “พอเป็นผู้ใหญ่ หน้าทีและควมรับผิชอบก็มากขึ้น บางครั้งเราต้องทำตัวเข้มแข็งเพื่อปกปิดความอ่อนแอของตัวเอง การเป็นผู้ใหญ่จึงไม่ง่ายเลย...”

ชายหนุ่มมองแววตาสุกสกาของคนที่พูดนั่งราวกับถูกสะกด ทั้งๆ ที่อีกฝ่ายอายุน้อยกว่าเขาถึงห้าปี แต่ไม่รู้ทำไม กลับคุยกับเธอถูกคอราวกับเป็นเพื่อนรุ่นเดียวกันเสียอย่างนั้น

น่าสนใจ...

ผู้หญิงคนนี้น่าสนใจจริงๆ

“แล้วคุณล่ะครับ เวลาว่างชอบทำอะไร”

“จัดดอกไม้ค่ะ เห็นแบบนี้ฉันเคยประกวดได้รางวัลด้วยนะ”

รอยยิ้มบางแต่มีมุมปากอย่างชอบใจกับท่าทางกระตือรือร้นของคนพูด ไม่แปลกใจแล้วว่าทำไมเธอถึงได้มีความรู้เกี่ยวกับดอกไม้ประเภทต่างๆ แบบนี้

“ว่าแต่คุณเข้าหาฉันเพราะอะไรหรือคะ”

“โอ้โฮ...คำถามนี้”

“ถ้าไม่ตอบต้องตีมนะ” ร่างบางแก้มงุดประโยคเดียวกับที่เขาเคยบอกก่อนหน้าพร้อมเลียนแก้วไปหา “จะตีมนักนี้แล้วไม่ตอบคำถาม จะยอมพูดความจริง หรือเลือกเป็นพิน็อคคิโอดีล่ะคะ”

เป็นประโยคที่ทำให้ร่างสูงโน้มใบหน้าเข้าไปสบดวงตาของคนที่กำลังยิ้มทะเล้นด้วยสายตาทำทนาย แล้วแก้มงุดกลับ

“คิดว่าผมจะเลือกอะไรล่ะ”

“คุณไม่กล้าตอบหรือ”

รอยยิ้มพรายฉายชัดมากกว่าเดิม ก่อนที่ชายหนุ่มจะคว้าแก้วมารดน้ำมายกชดรวดเดียวหมด แล้วตอบเสียงนุ่มว่า

“เพราะผมสนใจคุณ...”

แพรวไพลินชะงักกับคำตอบของอีกฝ่าย ทั้งๆ ที่เป็นคนแปลกหน้าที่เพิ่งได้คุยกันไม่กี่นาที แล้วทำไมถึงยอมพูดอะไรแบบนี้ได้ หรือเพราะเขาคิดว่าคงไม่เจอเธออีกแล้ว ถึงได้กล้าพูดออกมา

“รูปลักษณะภายนอกของคุณน่าดึงดูด แต่พอได้คุยด้วยแล้ว ผมรู้สึกว่าคุณมีอะไรบางอย่างที่น่าค้นหา จนตอนนี้ผมเริ่มอยากรู้จักคุณขึ้นมาจริงๆ แล้ว...”

หญิงสาวเผลอกัดริมฝีปาก ดวงตาคู่สวยไหวระริกขณะที่ใบหน้าร้อนผ่าวอย่างไม่ทราบสาเหตุ เธอคว้าแก้วเหล้าขึ้นมาดื่มจนหมดเพื่อกลบอาการช็อคเขินนั้นจนคนที่นั่งด้วยกันถึงกับชะงัก

“เดี๋ยวลีครับ ผมยังไม่ได้อถามคุณเลยนะ”

“งั้นก็...ถามมาเลยสิ” หญิงสาวตอบตะกุกตะกัก พยายามเปลี่ยนเรื่องเพื่อไม่ให้อีกฝ่ายกลับมาพูดเรื่องเดิมที่ทำให้หัวใจเธอเต้นผิดจังหวะอีก

“งั้นคำถามสุดท้ายแล้วนะ...”

แพรวไพลินพยักหน้าพร้อมยึดตัวตรงรอฟัง ขณะที่แววตาของชายหนุ่มดำมืดลงกว่าก่อนหน้า ก่อนที่เขาจะถามด้วยน้ำเสียงยั่วเย้าว่า

“อยากไปดูหนึ่งที่บ้านผมไหมครับ...”

แพรวไพลินก็ไม่รู้ว่าทำไมตัวเองถึงตัดสินใจออกจากรางเลี้ยง แล้วเดินตามชายหนุ่มมาขึ้นรถมินิแวนที่คนขับรถของเขายื่นเปิดประตูรออยู่ก่อนแล้ว

หญิงสาวก้าวเข้าไปนั่งเบาะหลังเคียงข้างอีกฝ่าย โดยที่ระหว่างทางไม่มีบทสนทนาระหว่างเธอกับเขาเกิดขึ้นแม้แต่ประโยคเดียว ขนาดหน้ากากแฟนซีที่สวมไว้ก็ยังไม่กล้าถอดออกกันทั้งคู่ รู้ตัวอีกทีรถยนต์ของคิมหันต์ก็มาหยุดหน้าบ้านเดี่ยวท่าเลทองที่ชาตินี้ทั้งชาติ แพรว-

ไพลินก็มั่นใจว่าตัวเองคงไม่มีปัญญาซื้อ

‘อยากไปดูหนึ่งที่บ้านผมไหมครับ...’

หญิงสาวจำได้ว่าตัวเองตกใจจนแทบสิ้นสติตอนได้ยินคำถามสุดท้ายของชายหนุ่ม สมองจับต้นชนปลายไม่ถูกเพราะเกิดมาก็เพิ่งจะถูกผู้ชายชักชวนแบบนี้ครั้งแรก ยิ่งเห็นสายตาที่มองมาอย่างจริงจังหัวใจของหญิงสาวก็ยิ่งเต้นระรัวอย่างสับสนระคนตื่นเต้น

เธอจำไม่ได้แล้วว่าตอบเขาไปว่าอะไร รู้ตัวอีกทีก็เข้ามาอยู่ในห้องรับแขกของบ้านหลังนี้แล้ว

“เดี๋ยวผมไปเตรียมเครื่องดื่มให้นะ”

หญิงสาวพยักหน้าก่อนจะกวาดสายตาไปรอบๆ ดูเหมือนนักแสดงหนุ่มจะอยู่บ้านหลังใหญ่นี้คนเดียวเพราะเธอไม่เห็นร่องรอยของผู้ร่วมอาศัยคนอื่น พอเห็นว่าเจ้าของบ้านกำลังง่วนอยู่ในครัว ร่างบางก็รีบเปิดตู้ฟุ้งอีกครั้ง ก่อนที่เสียงของพลอยพรรณจะดังเข้ามาทันที

“แม่แล้วเจ้! ดูเหมือนพิน็อคคิโอจะไม่ใช่คิมหันต์”

“อะไรนะ!” แพรวไพลินอุทานอย่างตกใจ ก่อนจะรีบลดระดับเสียงลงเพราะกลัวว่าเจ้าของบ้านจะได้ยินเข้า

“คิมหันต์เพิ่งถูกจับข้อหามาแล้วซบนะสิ กำลังออกข่าวภาคดึกเลย เห็นว่าตอนนี้ยังอยู่ที่โรงพักด้วย”

“เป็นไปได้อย่างไร แล้วผู้ชายคนนี่คือใครล่ะ”

“ไม่รู้อะ คงเป็นแขกสักคนของงานที่มาจากตระกูลพฤกษ์ดำรงนั่นแหละ”

หญิงสาวขมวดคิ้วมุ่น ถ้า คิมหันต์ พฤกษ์ดำรง ไม่ได้มาร่วมงานเลี้ยงในวันนี้จริงๆ แล้วชายหนุ่มที่อยู่กับเธอในตอนนี่คือใคร

ทำไมเขาถึงใช้นามแฝงว่าพิน็อคคิโอไปได้!

“เรื่องนี้ต้องมีเบื้องลึกเบื้องหลังแน่ๆ เดี่ยวฉันจะลองสืบจากทางนี้ดู”

“ถอยก่อนเถอะเจ้ มันอันตรายเกินไป”

“แต่ นี่เป็นโอกาสเดียวของเรานะ ถ้าปล่อยยให้หลุดมือไป ก็ไม่รู้ว่าจะมีโอกาสเข้าใกล้พวกมันได้อีกไหม”

“แต่ว่า...”

“แกไม่ต้องห่วง ฉันเข้ามาในถ้ำเสียแล้ว ถ้าไม่ได้ลูกเสีย ฉันไม่ยอมออกไปง่ายๆหรอก”

พูดจบก็รีบถอดหูฟังออกก่อนจะส่งยิ้มหวานให้คนที่ถือถาดเครื่องดื่มและของว่างเข้ามาหา

“น้ำส้มกับคุกกี้ครับ”

“ขอบคุณค่ะ”

ดวงตาคู่สวยไหวระริกเมื่ออีกฝ่ายทรุดลงนั่งตรงข้าม ตอนนี้คิมหันต์ พฤกษ์ดำรง ถอดหน้ากากแฟนซีของตัวเองออกแล้ว และพอเธอได้เห็นใบหน้าของเขาชัดๆ แพรวไพลินก็ถึงกับเบิกตากว้าง

แยละสิ...

ทำไมถึงกลายเป็น...ผู้ชายคนนี้ได้

แม้จะมีสัดส่วนและรูปร่างใกล้เคียงกับข้อมูลที่ได้รับ แถมนใบหน้าก็คล้ายคลึงกับบุคคลเป้าหมาย แต่ผู้ชายที่อยู่ตรงหน้าเธอไม่ใช่คิมหันต์ พฤกษ์ดำรง จริงๆ ยิ่งเมื่อเห็นโล่รางวัลบนชั้นวางด้านหลังที่มีชื่อนามสกุลของเจ้าตัวระบุเอาไว้อย่างชัดเจนด้วยแล้ว แพรวไพลินก็ยังอยากร้องไห้

ดลธี พฤกษ์ดำรง

รองประธานคณะกรรมการบริหารบริษัท ดีพีโกลบอลมีเดีย จำกัด (มหาชน)

เขาคือ ‘พีตลคนใจร้าย’ ของเธอนี่เอง

“ทำไมทำหน้าที่แบบนี้ล่ะครับ ผิดหวังที่หน้าผมไม่เป็นอย่างที่คิดเหรอ”

“เปล่า...เปล่าค่ะ”

ร่างบางทำเป็นยกแก้วน้ำส้มที่อีกฝ่ายเตรียมไว้ให้ขึ้นจิบ ไม่กล้าดื่มไปมากกว่านี้เพราะกลัวว่าชายหนุ่มอาจใส่อะไรบางอย่างลงไป ถึงเขาจะไม่ใช่ คิมหันต์ พุทษะดำรง แต่ก็วางใจไม่ได้ว่าจะไม่ใช่คนประเภทเดียวกัน

“พร้อมหรือยังครับ”

“คะ?”

หญิงสาวเล็กคิ้วอย่างงุนงง เมื่อจู่ๆ ร่างสูงก็ลุกจากเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามมานั่งเคียงข้างกัน มือหนาเลื่อนมาปลดหน้ากากแฟนซีของเธอออก ขณะที่แววตาของชายหนุ่มไหววูบไปเล็กน้อยตอนที่เห็นใบหน้าของเธอชัดๆ

แม้จะกลายเป็นคนแปลกหน้ากันไปแล้ว แต่สายตาที่ดลรัศมีส่องกันไม่ได้ต่างจากเมื่อก่อนเลย

แววตาเย็นชาที่แฝงไปด้วยความอบอุ่นอ่อนโยน

“คุณสวยมาก...” น้ำเสียงของชายหนุ่มเรียบเรื้อย ขณะที่ปลายนิ้วเรียวยาวแตะที่ก้นปากของเธอแล้วไล่ไปมาซ้ำๆ “สวยกว่าที่ผมคิดเสียอีก...”

แพรวไพลินเผลอกัดริมฝีปาก ดวงตาสีดำสนิทที่มองสบกันดูลึกลับที่น่าค้นหา ยิ่งเห็นรอยยิ้มยั่วเย้าบนใบหน้าหล่อเหลาด้วยแล้วขนในกายก็ลุกชันอย่างห้ามไม่ได้

นี่เขา...คิดจะทำอะไรกันแน่

มือหนารั้งปลายคางของเธอให้เงยขึ้น ใบหน้าขยับเคลื่อนเข้าหาจนเธอสัมผัสได้ถึงลมหายใจอุ่น ทว่ายังไม่ทันที่ก้นปากหยักได้รูปจะแนบลงมาแทนที่ปลายนิ้ว เสียงหวานกลับดังขึ้นเสียก่อน

“เรามาที่นี่เพื่อดูหนึ่งไม่ใช่เธอคะ...”

ดลรัศวะงัก แววตาพราวระยับราวกับประทับใจวิธีการป้ายเปียง

ของอีกฝ่าย ชายหนุ่มยอมปล่อยให้มือจากคางมนก่อนจะลุกจากโซฟา เพื่อเดินกลับไปที่ครัวอีกครั้ง แล้วกลับมาพร้อมขวดไวน์และแก้วทรงสูงสองใบ

“มาดื่มระหว่างดูหนังด้วยกันนะครับ”

แพรวไพลินพยักหน้า ทำเป็นไม่สนใจสายตาวិบวับที่ทอดมองมาของคนตัวโต เธออาศัยจังหวะที่ชายหนุ่มหันไปหยิบรีโมตทีวี ใส่มืออะไรบางอย่างลงไปใแก้วของเขา พอเจ้าตัวหันกลับมากรีบเทไวน์ให้ราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ร่างบางชนแก้วกับผู้บริหารหนุ่มก่อนจะยกขึ้นจิบ รสชาติของแอลกอฮอล์ที่ผ่านเข้าสู่ปลายลิ้นและลำคอร้อนแรงเทียบไม่ได้เลยสักนิดกับสายตาของคนข้างๆ ดลธีมีเสน่ห์อย่างร้ายกาจ แม้แต่ตอนที่เขาโคลงแก้วไปมาด้วยท่าทางผ่อนคลาย ก็ยังดึงดูดสายตาของเธอให้จับจ้องในทุกอิริยาบถ

ภายใต้ใบหน้าหล่อเหลาราวกับรูปปั้นที่สลักโดยเทพเจ้า ดูเหมือนดลธีจะซุกซ่อนความร้ายกาจบางอย่างเอาไว้

บางอย่างที่เรียกว่าแรงดึงดูดทางเพศ

“มีเรื่องไหนที่อยากดูเป็นพิเศษไหมครับ”

“แล้วแต่คุณเลยคะ ฉันดูเรื่องไหนก็ได้”

รอยยิ้มพรายฉายชัดบนใบหน้าคมคายระหว่างที่กดเลือกภาพยนตร์บนจอ ก่อนที่หญิงสาวจะนั่งลงไปในพื้นที่ เมื่อเห็นว่าชายหนุ่มเลิกเรื่องใด

Fifty Shades of Grey

ภาพยนตร์เรื่องดังที่ได้รับความนิยมอย่างถล่มทลายในช่วงแรกที่เปิดตัว สร้างจากนวนิยายอีโรติกโรมานซ์ของอี แอล เจมส์ ว่าด้วยเรื่องราวความรักระหว่างนักศึกษาสาวเอกรวรรดกรรรมอังกฤษกับมหาเศรษฐีหนุ่มวัยยี่สิบเจ็ดปีที่มีรสนิยมทางเพศไม่เหมือนใคร

คนบ้า...

ทำไมต้องเลือกดูเรื่องนี้ด้วยนะ

แพรวไพลินหลุบตาลงมองแก้วไวน์ในมือ พอเห็นว่าอีกฝ่าย กตศศิไปกกลางๆ เรื่อง ก็รู้ทันทีว่าดลธิ์จึงใจเปิดเรื่องนี้เพราะต้องการ ปลุกเร้าอะไรบางอย่าง ภาพการสอดประสานร่างกายอย่างลึกลับซึ้งซึ้งของ สองตัวละครทำให้ไบบนานวลร้อนผ่าว บทสนทนาอย่างตรงไปตรงมา ของพวกเขายิ่งทำให้เลือดในกายร้อนรุ่ม

“เราเคยเจอกันมาก่อนหรือเปล่าครับ...”

ร่างบางสะดุ้งน้อยๆ เพราะไม่คิดว่าจู่ๆ ชายหนุ่มจะถามใน จังหวะเดียวกับที่หนังกำลังถ่ายทอดฉากสำคัญ เดว่าดลธิ์คงแก้ง ชวนคุยไปอย่างนั้น เพราะไม่มีทางที่เขาจะจำอดีตเด็กในบ้านที่เอาแต่ วิ่งไล่จับแมวคนนั้นได้แน่ๆ

“ทำไมคิดแบบนั้นล่ะคะ”

“คุณเหมือนใครบางคนที่ผมเคยรู้จัก”

“คุณคงจะจำคนผิด”

“นั่นสินะ...” ดลธิ์อมยิ้มก่อนจะรินไวน์ใส่แก้วให้เธอเพิ่ม “ถ้าเรา เคยพบกันมาก่อน ผมคงไม่ลืมคุณแน่...”

แม้จะนึกหมั่นไส้กับคารมชวนคลั่งไส้ของอีกฝ่าย แต่แพรวไพลิน ก็ทำเป็นยิ้มหวานส่งให้เขาด้วยท่าทางซัดเซิน ถึงดลธิ์ พฤษขั้ด่าง จะ ไม่เคยมีข่าวเสียหายเรื่องผู้หญิง แถมครองตัวเป็นหนุ่มโสดมาตลอด หลายปี แต่ก็ไม่มีอะไรรับประกันได้ว่าเขาจะไม่ใช้พวกกะล่อน ปลิ้นปล้อนที่ชอบหลอกพินสาวๆ ไปทั่ว

ตอนนี้เธอไว้วางใจเขาเหมือนแต่ก่อนไม่ได้แล้ว

“ว่าแต่คุณยังไม่ตอบผมเลยนะครับ...”

“คะ?”

“สรุปว่าผมเหมือนดอกไม้อะไรหรือ?”

หญิงสาวมองดวงตาพราวระยับของคนตรงหน้าราวกับถูกสะกด
มั่นใจว่าไม่ว่าจะเป็นสิบกว่าปีก่อน หรือแม้แต่ตอนที่ได้สบตาผู้ชาย
หนุ่มอีกครั้งในงานเลี้ยง ความรู้สึกที่เธอมีต่ออดีตก็ยังเหมือนเดิม

“คุณเหมือนโพรเทีย...”

“โพรเทีย?”

“ความหมายของดอกโพรเทียคือความแตกต่าง ไม่เหมือนใคร
แม้จะอยู่รายล้อมด้วยผู้คนมากมาย แต่สายตาของฉันก็มองเห็นแค่
คุณ...”

หัวใจของอดีตตื่นระรัวกับคำตอบของสาวน้อยตรงหน้า แม้ไม่มี
คำว่ารักอยู่ในประโยค แต่กลับรู้สึกเหมือนกำลังถูกหญิงสาวสารภาพ
รักเสียอย่างนั้น ใบหน้านวลซบสีแดงเรื่อ ขณะที่ดวงตาวาวใสหวาน
หยาดเอิ้ม แล้วยิ่งเมื่อเธอสบตากันโดยไม่หลบ ก็ยิ่งทำให้ร่างกายของ
เขาแน่นิ่งราวกับถูกสาปให้ตกอยู่ใต้อาถรรพ์

สวย...

เธอสวยกว่าผู้หญิงทุกคนที่เขาเคยพบ

แล้วเขาก็ไม่ยากให้เรื่องราวระหว่างเราจบลงแค่คืนนี้เสียแล้ว

“ฉัน... น่าจะเมาแล้ว” แพรวไพลินพึมพำเสียงแผ่วพรางก้มหน้า
ลง มั่นใจว่าถ้าอยู่ในสภาวะปกติ เธอไม่มีวันพูดแบบเมื่อกี้ออกไปแน่ๆ
“คุณ... อย่าสนใจที่ฉันพูดเลยนะ”

“ผมก็เหมือนกัน...”

“คะ?”

“สายตาของผมนึกมองเห็นแค่คุณ...”

ใบหน้าคมคายค่อยๆ เคลื่อนเข้ามาใกล้ ถึงเวลาจะล่องเลยไป
แต่ที่ดลคนใจร้ายก็ยังมียุทธิพลต่อสมองและหัวใจของเธอเสมอ แม้แต่
ตอนที่ชายหนุ่มเลื่อนมือมาประคองท้ายทอยของเธอให้เงยขึ้น แพรว-
ไพลินก็ไม่คิดจะผลักเขาออกห่าง

เพราะอะไรกันนะ...

ร่างบางก็ตรึมฝีปาก รู้ดีว่าตัวเองเป็นเป้าหมายของดลธีตั้งแต่ตอนที่ชายหนุ่มทรุดลงนั่งข้างกันที่บาร์ ทั้งๆ ที่พลอยพรรณเดือนแล้ว ว่าเธอกำลังบุกถ้ำเสือ ทว่าหญิงสาวก็ยอมตายดีกว่าจะหันหลังหนีโดยไม่คิดสู้

ต่อให้คนที่อยู่ตรงหน้าจะเป็น ดลธี พฤษขำตรง ก็ตาม

“คุณ...”

มือเล็กเลื่อนไปวางบนอกกว้าง มองใบหน้าคมคายหนึ่งราวกับถูกสะกด ปลายนิ้วร้อนผ่าวเคลื่อนมาเคล้นคลึงริมฝีปากของเธออย่างเชื่องช้า ก่อนที่เสียงแหบพร่าจะดังที่ข้างหูว่า

“ผมขอจับคุณนะครับ...”

3

คืนฤดูหรรษา

วินาทีที่เรียวปากหยักได้รูปของอีกฝ่ายเลื่อนมาประกบ
กลีบปากของเธอ ทุกอย่างรอบด้านก็พร่าเลือนไปชั่วขณะ

ริมฝีปากของดลสีนุ่มหนุ่น มีรสชาติขมปร่าของแอลกอฮอล์ ทว่า
พอเขาเริ่มขบเม้มเบาๆ อย่างเชื่องช้า ความหวานซาบซ่านก็ค่อยๆ เข้า
มาแทนที่

นี่สินะ...รสชาติของจูบแรก

กลิ่นกายบุรุษเพศดุ๊กดิ๊กกลับทว่าน่าค้นหา หัวใจดวงน้อยเต้นระรัว
ตอนที่เขาดูดดื่งกลีบปากบนและล่างสลับกันอย่างเชื่องช้า พอเห็นว่า
เธอไม่ปฏิเสธ ปลายลิ้นหนาก็ค่อยๆ สอดแทรกเข้ามาหยอกล้อกับเรียว
ลิ้นเล็ก ก่อนจะกวาดต้อนไปทั่วโพรงปากนุ่มจนร่างบางครางด้วยเสียง
สิ้นพร่า

วาบหวาม ร้อนรุ่ม ดุดติ่ม และแรงเร้า

เธอเข้าใจคำเหล่านี้พร้อมกันเพียงแค่นี้ได้ประกบปากกับดล...

สัมผัสร้อนที่ดำเนินไปอย่างต่อเนื่องทำให้แพรวไพลินเริ่มหายใจ
ไม่ทัน รวากับชายหนุ่มต้องการบอกว่ากระหายในตัวเธอมากแค่ไหน
ผ่านสัมผัสนี้ ทำอะไรไม่ได้นอกจากเลื่อนมือไปกอดเอวสอบ ปลด
ปล่อยอารมณ์และความรู้สึกไปตามการชักนำของอีกฝ่าย

ดลธีจูบเก่งกว่าที่คิด

ไม่สิ...อันที่จริงก็ไม่รู้หรือกว่าจูบที่ดีเป็นแบบไหน เพราะเกิดมาก็เพิ่งเคยทำแบบนี้เป็นครั้งแรก เพียงแต่ทุกอย่างขยับริมฝีปากของเขา ทำให้เธอรู้สึกหอมไหว บั้นปวน และลุ่มหลง

ราวกับมีผีเสื้อนับร้อยโบยบินวนอยู่ในห้องของตัวเอง

“เคยโดนจูบมาก่อนไหมครับ...” ชายหนุ่มถามหลังจากถอนจูบออก ขณะที่หญิงสาวหอบระรัวเพราะไม่คิดว่าแค่จูบเดียวจะทำให้ร่างกายอ่อนปวกเปียกได้ขนาดนี้

“ฉิน...”

“จูบแรกสินะ...”

คล้ายจะเห็นประกายตาขบขันระคนเอ็นดูในดวงตาสีเข้ม ดลธีโน้มใบหน้าลงมาอีกครั้งโดยไม่รอคำเฉลย มือเล็กขยุ้มเส้นผมนุ่มพร้อมขยับกายเข้าหาคนตัวโต แม้จะไม่เคยทำเรื่องนี้มาก่อน แต่แพรวไพลินก็ปล่อยให้ร่างกายตอบสนองต่อการรูกล้ำอย่างเป็นธรรมชาติ

เขาจูบมาเธอก็จูบกลับ

ดูดลิ้นมาเธอก็ดูดลิ้นกลับ

ทำทุกอย่างราวกับไม่ใช่ตัวเองอีกต่อไป

“ไปข้างบนกันนะ”

แพรวไพลินพยักหน้าพลางกอดคอดลธีแนบยามที่เขาซ้อนร่างขึ้นอุ้ม ผิวกายร้อนผ่าวตอนที่เรียวปากหยักได้รูปคลอเคลียที่ใบหูตลอดระยะทางตั้งแต่ชั้นล่างถึงข้างบน เสียงนุ่มทุ้มพึมพำบอกให้เธอช่วยเปิดประตูห้อง ก่อนที่เขาจะวางเธอลงบนเตียงแล้วเคลื่อนใบหน้ามาจูบต่ออีกครั้ง

“ฮะ...”

ร่างบางสะดุ้งเมื่อมือหนาสัมผัสโดนแผ่นหลังเปลือยเปล่า ไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าชุดเดรสถูกปลดออกไปตอนไหน ชายหนุ่มออกแรงกระตุก

นิดเดียว ตะขอปราเชียรก็หลุดออกมาอย่างง่ายดาย

“ครั้งแรกของคุณหรือเปล่าครับ”

หญิงสาวพยักหน้ารับ ออย่าว่าแต่เชือกครั้งแรกเลย จวบแรกก็เพิ่งจะถูกเขาช่วงชิงไป ขณะที่ดวงตาของคนตรงหน้าสว่างวาบไปด้วยเพลิงพิศวาส เสียงแหบห้าวสั้นพรวดตอนที่ก้มลงมากะชิบซิดไบหู

“ไม่ต้องกลัวนะ ผมจะค่อยๆ สอนคุณเอง...”

ร่างบางปรือตาลง ชัดเขินเกินกว่าจะมองความปรารถนาที่คุกรุ่นอยู่ในดวงตาสีเข้ม ปลายลิ้นสากได้เลียลิปสติกสีสดที่เคลือบอยู่บนกลีบปากนุ่มอย่างชุ่มชื้น กลิ่นกินรสชาติไวน์สตอร์วเบอร์รี่ที่ยังติดที่มุมปากเล็กอย่างเปลิดเปลิน

ดลธีเซียวชาญเกินไป...

เขาทำให้เธอรู้สึกเหมือนตัวเองกลายเป็นอลิซที่หลงเข้าไปอยู่ในดินแดนมหัศจรรย์

ดินแดนที่ทั้งหยุดหรรษ์ เกร้อร้อน ลึกซึ้ง และเต็มเปี่ยมไปด้วยอารมณ์ความรู้สึก

ดินแดนที่ดลธีสร้างขึ้นมาเพื่อเธอ

“อ๊ะ...”

แพรวไพลินกอดศีรษะของอีกฝ่ายเมื่อเขาลดใบหน้าต่ำลง กลีบปากหยักสวยขบเม้มปลายยอดสีทับทิมที่ละซ่าง พอเห็นว่าตุ่มไตทั้งสองแข็งซิ่งอย่างเท่าเทียมก็รวบเข้าสู่ผู้่งปากแล้วกลืนกินอย่างเร่งเร้า ทำให้เธอรู้สึกเหมือนได้ขึ้นสวรรค์ทั้งที่เพิ่งเริ่มต้นเท่านั้น

“อ้อออ”

ทำยังไงดี

ตอนนี้เธอจะรับมือกับความเกร้อร้อนของดลธีไม่ไหวแล้ว

“ผมตรวจเลือดแล้ว...”

“คะ?”

“ผลเป็น Negative ไม่ต้องกลัวว่าคุณจะติดโรค”

“ฉันไม่ได้...”

“ดูขงาก็มีพร้อม...” ชายหนุ่มพูดต่อโดยไม่ต้องรอให้เธอถามต่อ “มีเป็นโหลเลยด้วย...”

หญิงสาวค่อนข้างคนตัวโตอย่างหมั่นไส้กับความรอบคอบของเขา ไม่คิดเลยว่าอดีตพี่ชายคนสนิทจะร้อนแรงได้ขนาดนี้ นับตั้งแต่วันที่ย้ายออกจากคฤหาสน์พฤษดาตรง นานเกินสิบปีเห็นจะได้ เธอก็ไม่ได้เจอ ดลธี้อีก

แล้วเขาก็คงจำเด็กหญิงผมเปียคนนั้นไม่ได้แล้ว

“คุณเกร็ง...”

ร่างบางกัตรีมฝีปาก ไม่กล้าสบสายตาวาระยับของคนตรงหน้า पीดลของเธอคือผู้ชายร้ายกาจ เขารู้ดีว่าทำแบบไหนเธอถึงจะพ่ายแพ้ เล้าโลมตรงจุดไหนเธอถึงจะโอนอ่อน ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านั้นดลธีเคยเป็นเด็กแวนผู้คงแก่เรียนแท้ๆ แล้วทำไมตอนนี้ถึงกลายเป็นคนแบบนี้ไปได้

ไม่เหลือคราบอดีตเด็กเนิร์ดเลยสักนิด!

ริมฝีปากได้รูปดเปียดกลีบปากของเธอต่ออีกครั่ง เรียวลื่นสาก ร้อนเกี่ยวหวัดรุกไล่อย่างดุตัน มอมเมากันด้วยจุมพิตหวมที่ทั้ง ร้อนรุ่มและแรงเร้า ทำอะไรไม่ได้นอกจากเปล่งเสียงครางน่าละอาย พลังจวบตอบเขาอย่างต้งอกต้งใจ

“อ๊ะ...อื้อ”

“แบบนี้ไอเคใหม่...”

“ซ้า...ซ้ากว่านี้ได้ไหมคะ”

ทรวงอกอิม้ไหวกระเพื่อมไปตามจังหวะการหายใจ ร่างกายร้อน ผ่าวแม้อากาศในห้องจะเย็นจัด กับครั้งแรก...แพรวไพลินไม่ได้คาดหวัง ว่าดลธีจะ...เร้าร้อนขนาดนี้ เขาทำให้เธอตะลึงพริ้งเพริดไปกับทุกสัมผัส

ที่ปรนเปรอให้

“ข้ากว่านี่หน้อยนะคะ...”

รอยยิ้มพรายฉายชัดบนใบหน้าคมคาย มือหนาเลื่อนไปปลดตะขอกางเกงโดยที่สายตาก็ยังมองเธอตาไม่กะพริบ ยิ่งเมื่อเขาก็มองมองอะไรบางอย่างที่นู่นออกมาจนเห็นได้ชัด หูตาของหญิงสาวก็พราวเลื่อนขึ้นมาเสียอย่างนั้น

อันตราย...

ผู้ชายคนนี้อันตรายมากจริงๆ...

“อ๊ะ...” ร่างบางอุทานเมื่อคราวนี้ฝ่ามือหนาเลื่อนมาสัมผัสส่วนที่อ่อนไหวที่สุด

ดลใจจุ่มพิตปิดกั้นเสียงครางของเธออีกครั้งก่อนจะเคลื่อนใบหน้าต่ำลงไปเรื่อยๆ ลมหายใจร้อนผ่าวรินรดบริเวณท้องน้อย ขณะที่ปลายลิ้นได้เสียดสีเบสตรงที่กำลังเบ่งบานเป็นจังหวะ ทั้งตัวดวงและบดเคี้ยวจนเธอบิดร่ำ ได้แต่ขยับสะโพกแอ่นกายป้อนเขาอย่างลึมตัว

“อ้อ...”

ชายหนุ่มผละจากความฉ่ำหวานที่อยู่เบื้องหน้าแล้วซ้อนตามองใบหน้าของคนใต้ร่าง นัยน์ตาปริ้อปรอยของอลิชน้อยแทบทำให้ความยับยั้งชั่งใจกลายเป็นมูยผง นึกอยากปลดเปลื้องทุกอย่างออกจากกายแล้วแทรกซอนตัวตนเข้าไปในร่างเล็ก ทว่าก็รู้ดีว่าหญิงสาวยังอ่อนประสบการณ์นัก ซึ่ผล็ผล็ลามทำอะไรลงไป เธอคงโกรธและเกลียดเขาไปตลอดชีวิต

“เจ็บหรือครับ”

“เปล่า...เปล่าค่ะ”

เสียงสั่นระริกทำให้เรื้อนกายสูงขยับตัวขึ้นเพื่อจะมองใบหน้า นวลได้ถนัด ดลใจอมรับว่าตัวเองไม่ใช่คนดีนัก เขาเป็นคนชอบเอาชนะและสนุกกับการทำเรื่องทำทนาย ถ้าอยากได้อะไรแล้วก็ต้องได้ เพียงแต่

เขาไม่อยากฝืนความรู้สึกของอีกฝ่าย

แม้จะถูกใจเธอมากแค่ไหน แต่ถ้าหญิงสาวไม่ได้มีความต้องการแบบเดียวกัน เขาก็ยินดีที่จะหยุด

ถึงใจจริงจะไม่อยากให้เธอปฏิเสธเลยก็ตาม

“คุณโอเคหรือเปล่า ถ้าคุณไม่อยาก ผมจะหยุด...”

“ไม่...ไม่เป็นไรค่ะ”

แพรวไพลินชะงักเมื่อรู้ว่าตัวเองตอบอะไรออกไป ดูเหมือนตอนนี้สมองของเธอว่างเปล่าไปหมดแล้ว ใจหนึ่งก็อยากล้มเลิกความคิดบ้าง นี่ แต่อีกใจก็อยากให้ครั้งแรกของตัวเองเกิดขึ้นกับคนตรงหน้า

พี่ดลคนใจร้ายของเธอ

“ผมให้โอกาสคุณคิดอีกที...” ร่างสูงย่ำเสียงนุ่ม “ถ้าคุณไม่ปฏิเสธ คราวนี้ผมจะไม่หยุดแล้วนะ...”

ประกายคมกล้าที่ฉายชัดอยู่ในดวงตาสีเข้ม ทำให้หัวใจดวงน้อยเต้นไม่เป็นส่ำ เธอมองเห็นความต้องการอันแรงกล้าในสีหน้าของดลที่สัมผัสได้ถึงถึงความปรารถนาบางอย่างของตัวเองที่ปะทุขึ้นเรื่อยๆ แล้วเธอก็อยากฟังเสียงหัวใจมากกว่าสำนึกดีในสมอง

เธอยากให้เขา ‘ทำ’ ต่อ

ทำอะไรก็ได้ให้เธอหลุดพ้นจากความทรมานนี้สักที

“ฉันเต็มใจค่ะ”

รอยยิ้มพรายปรากฏบนใบหน้าคมคาย ก่อนที่ดลจะคว้าขวดไวน์ที่วางทิ้งไว้บนหัวเตียงขึ้นมาดื่ม แล้วปิดปากนุ่มด้วยปากตัวเองอีกครั้ง ส่งผ่านรสชาติหวานละมุนของไวน์เข้าไปทางเรียวลิ้น ทำให้หญิงสาวเคลิบเคลิ้มและมัวเมาจนส่งเสียงครางน่าอภิมรย์ออกมา

เพราะ...

เสียงของเธอไพเราะมาก

แล้วเขาก็อยากฟังน้ำเสียงอ่อนหวานแบบนี้ไปทั้งวัน...ทั้งคืน

ฟังไปเรื่อยๆ จนกว่าจะเข้า

“อ้อ...”

มือเล็กจิกแผ่นหลังกว้าง ปลายลิ้นสากร้อนตัวดวนไปทั่วโพรงปากของเธออย่างแรงเร้าเอาแต่ใจ ยิ่งพอมันเจือไปด้วยรสหวานอมเปรี้ยวของผลไม้ แล้วยังแผ่ความขมปร่าของแอลกอฮอล์ แพรวไพลินก็ยิ่งหลงใหลจนไม่อยากจะผละห่าง ได้แต่จวบตอบเขาอย่างกระตือรือร้นไม่ต่างกัน

เพราะมาแล้วสินะ

เพราะไม่หลงเหลือสติสัมปชัญญะแล้ว เธอถึงได้กล้าทำอะไรแบบนี้

“คุณ...คุณดล”

“คุณรู้จักผมด้วยเหรอ?”

หญิงสาวเบือนหน้าหนีจากสายตาคมเข้ม หัวใจดวงน้อยกระตุกวูบเมื่อตระหนักได้ว่าผลอ่อยช้อจริงของชายหนุ่มออกไป ทั้งๆ ที่เขายังไม่ได้แนะนำตัวเลยด้วยซ้ำ

“รู้จักผมได้ยังไงครับ”

“มีใครไม่รู้จักคุณบ้าง...” ตอบตะกุกตะกัก พยายามเรียกสติที่เตลิดเปิดเปิงของตัวเองให้กลับคืนมา ทว่ายากเย็นเหลือเกิน “คุณเป็นคนเก่ง คนดัง ใครๆ ก็ต้องรู้จักอยู่แล้ว”

“จ้ะเหรอ...”

แพรวไพลินมึนริมฝีปาก ยิ่งสบตาเขาก็เหมือนถูกมองออกอย่างทะลุปรุโปร่ง ก่อนที่มือหนาจะเลื่อนมาสอดประสานกับมือเธอแล้วบีบกระชับแนบแน่น

“สวัสดีชื่อมือนี้...”

“คะ?”

“สวยดีนะคะครับ”

ชายหนุ่มก้มลงพิจารณาเครื่องประดับที่อยู่บนข้อมือของคนตัวเล็ก ดวงตาคมกลาบเปล่งประกายยามมองจี้รูปดอกกุหลาบ ของสำคัญที่เธอหวงแหนและพกติดตัวอยู่เสมอจนเหมือนเป็นส่วนหนึ่งของร่างกายไปแล้ว

“คุณซื้ออะไรครับ”

“เราตกลงกันแล้วว่าจะไม่ถาม”

“ที่คุณยังรู้จักผมเลย”

“ก็คุณเป็นคนมีชื่อเสียง แต่ฉันไม่ใช่...”

“แค่ชื่อเล่นก็ได้ อย่างน้อยก็ขอให้ผมได้รู้ชื่อของคุณ”

หญิงสาวมองสายตาด่อนหวนระคนแววอนของอีกฝ่ายหนึ่ง แม้สมองจะสั่งให้ปฏิเสธ แต่สุดท้ายกลับใจอ่อนยวบ

“แพรว...ฉันชื่อแพรวค่ะ”

ดลชีชะงักไปเล็กน้อยหลังได้ยินคำตอบ คนตรงหน้ามีใบหน้าที่คล้ายคลึงกับใครบางคนที่เคยโผล่แล่นอยู่ในความทรงจำของเขา ไม่ใช่แค่หน้าตา แม้แต่น้ำเสียง บุคลิก ท่าทาง จนกระทั่งชื่อเล่นก็ยังเหมือนกับเธอไม่มีผิด

เด็กน้อยจอมืดด้านคนนั้น

ชายหนุ่มส่ายหัวไล่ความคิดฟุ้งซ่าน ยังมีแอลกอฮอล์อยู่ในร่างกายด้วยแล้ว สมองของเขายังทำงานได้ไม่เต็มที่ ดวงตาคมกล้ำลดระดับลงมองริมฝีปากจิ้มลิ้มอีกครั้งราวกับเห็นขนมหวาน ทว่ายังไม่ทันที่จะก้มลงสูบวิญญานเธออีกรอบ ก็หึ่งตัวลงซุกใบหน้าเข้ากับซอกคอขาว ก่อนจะแน่นิ่งไปเสียอย่างนั้น

“คุณดล...คุณดลค่ะ”

แพรวไพลินสะกิดไหล่หนา พอได้ยินเสียงลมหายใจสม่ำเสมอของคนตัวโต ก็เข้าใจว่ายานอนหลับที่เธอแอบใส่ไปในแก้วไวน์ออกฤทธิ์แล้วจริงๆ ร่างบางผลึกชายหนุ่มให้ล้มไปนอนข้างๆ ก่อนจะผุดลุก

ขึ้นยืนแล้วหุบชุดชั้นในที่หล่นกระจัดกระจายตามพื้นขึ้นมาสวม

“ทำไมถึงได้เปลี่ยนไปขนาดนี้นะ” หญิงสาวพูดกับคนที่หลับตา พลางคิดว่ากระเป๋ามาสะพายบ่า ไม่เจอหน้ากันสิบกว่าปี นิสัยของ ดลธีเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง ใครจะไปคิดว่าเด็กผู้ชายที่เคยมองเธอด้วย สายตาเย็นชาจะกลายมาเป็นคนร้อนแรงได้ขนาดนี้

เขาเหมือนเสื้อร้ายจอมกะล่อนไม่มีผิด!

แพรวไปลินถอนหายใจพร้อมมองเจ้าของบ้านด้วยสายตาขุ่น เคือง ก่อนที่เธอจะหุบผ้าห่มขึ้นมาคลุมร่างกาย แล้วภาวนากับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ว่า ขออย่าได้ต้องมาพบกับผู้ชายคนนี้อีกเลย!

4

ร้านดอกไม้ไพลิน

หลายวันต่อมา...

กริ่งกริ่ง กริ่งกริ่ง

เสียงกระดิ่งที่ดังกระทบกันอย่างไพเราะบอกชัดว่าร้านดอกไม้เล็กๆ แห่งนี้กำลังมีผู้มาเยือน สายตาของผู้มาใหม่มองไปรอบๆ ก่อนจะหยุดที่ศีรษะของใครบางคนที่กำลังก้มๆ เงยๆ อยู่หลังเคาน์เตอร์

“เอ่อ...ซื้อดอกไม้ช่อหนึ่งครับ”

ประโยคที่ได้ยินทำให้หญิงสาวผู้ดูขมขื่นมายิ้มหวานให้ลูกค้าหนุ่มในทันที ก่อนจะถามเสียงใส

“ได้ค่ะคุณลูกค้า มีแบบในใจไหมคะ หรือจะดูแบบจากในตู้กระจกก่อนก็ได้นะคะ”

ชายหนุ่มเดินไปได้สายตาดูตัวอย่างช่อดอกไม้แบบต่างๆ ตามคำบอกของเจ้าของร้าน ก่อนจะชี้ไปที่ช่อสไตล์มินิมัลที่กำลังมาแรงในขณะนี้

“เอาแบบนี้ครับ”

“แล้วมีดอกไม้ชนิดไหนที่อยากได้เป็นพิเศษไหมคะ”

“ดอกอะไรก็ได้ครับ ขอสวยๆ หน่อย”

คนเป็นเจ้าของร้านระบายยิ้มเต็มใบหน้า เพราะสำหรับเธอแล้ว

ดอกไม้ทุกชนิดบนโลกนี้ล้วนสวยงามด้วยกันทั้งนั้น อยู่ที่ว่าจะมีใครมองเห็นความงดงามที่ซ่อนอยู่ในนั้นไหม

“ขออนุญาตถามได้ไหมคะว่าให้ในโอกาสอะไรเอ่ย”

“เอ่อ...สารภาพรักครับ”

ท่าทางเก๋อกะดากของอีกฝ่ายทำให้หญิงสาวอมยิ้มน้อยๆ ไปหน้ากระบังใจของชายหนุ่มแดงเรื่อ ขณะที่ดวงตาวาววับราวกับชัด-เงิน แพรวไพลินดินออกจากเคาน์เตอร์ไปหยุดหน้าดอกไม้หลากหลายพันธุ์ที่วางเรียงรายอยู่ในตะกร้า แล้วตัดสินใจหยิบดอกทิวลิปมาเจ็ดดอก ก่อนจะหมุนตัวเดินกลับไปเคาน์เตอร์อีกครั้ง

“รู้ไหมคะว่าดอกไม้เองก็มีคำพูดเหมือนกันนะ”

“ครับ?”

ชายหนุ่มเล็กคิ้วอย่างงุนงง พอเห็นรอยยิ้มอ่อนหวานที่ปรากฏบนใบหน้าवलแล้วก็อดยิ้มตามไม่ได้

“ดอกไม้แต่ละชนิดมีความหมายที่ซ่อนอยู่ค่ะ อย่างดอกทิวลิปสีขาวยุหมายถึงความรักที่บริสุทธิ์ จริงใจ ไม่หวังสิ่งใดตอบแทน...” หญิงสาวอธิบายพลางจัดช่อดอกไม้ด้วยท่าทางคล่องแคล่ว มือเล็กคว้าริบบิ้นสีขาวขึ้นมาพันรอบก้าน ก่อนจะหยิบกล่องใส่การ์ดยื่นไปให้อีกฝ่าย “เลือกการ์ดมาใบหนึ่งนะคะ”

ชายร่างสูงพยักหน้ารับก่อนจะกวาดสายตามองการ์ดแต่ละลายอย่างพิจารณา แล้วจึงตัดสินใจเลือกใบสีขาวที่ดูสบายตาที่สุด

“ให้เขียนว่าอะไรดีคะ”

“เอ่อ...ควรเขียนอะไรดีครับ ฝากคุณช่วยเขียนให้หน่อยได้ไหม”

ร่างเล็กยิ้มให้ลูกค้าหนุ่มก่อนจะพยักหน้ารับ แล้วหยิบปากกาสีน้ำเงินมาจดข้อความที่เธอคิดว่าเหมาะสมที่สุดลงไป

ผมขอขอบคุณ...

“เรียบร้อยแล้วค่ะ”

ลูกค้าหนุ่มก้าวมารับช่อดอกทิวลิปสีขาวก่อนจะก้มลงอ่านลายมือสรวงยามที่อยู่บนการ์ด รอยยิ้มละไมระบวยเต็มใบหน้าอย่างพอใจเมื่อเห็นข้อความบนกระดาษ

“ขอบคุณมากนะคะ”

“ยินดีค่ะ ขอให้คุณลูกค้ามีวันที่สดใสนะคะ”

แพรวไพลินค้อมหัวให้อีกฝ่ายก่อนจะมองส่งชายหนุ่มจนดับสายตา หลังจากที่เห็นว่าลูกค้าขับรถออกไปจากหน้าร้านแล้ว หญิงสาวก็หันมามุ่งกับการจัดรีบบินหลากสีเข้าลิ้นชักอีกครั้ง จนกระทั่งนาฬิกาบอกเวลาหกโมงเย็น เธอก็เดินไปกลับป้ายประตูหน้าร้านเป็น ‘Closed’ แล้วจึงเดินเข้าไปทางด้านหลังที่อนุญาตให้เข้าได้เฉพาะพนักงานเท่านั้น

แม้จะประกอบอาชีพเป็นนักจัดดอกไม้ แต่แท้จริงแล้วแพรวไพลินเรียนจบจากคณะวิทยาศาสตร์ ภาควิชาเคมีจากมหาวิทยาลัยรัฐบาลแห่งหนึ่ง ทว่าเพราะหลงใหลในความสวยงามของดอกไม้ทุกชนิดและเสพติดกลิ่นหอมของมัน เธอจึงเลือกหันหลังให้วิชาความรู้ที่ร่ำเรียนมา แล้วเปิดร้านจัดดอกไม้เล็กๆ ตามความชอบของตัวเองแทน

“มาแล้วหรรอเจ้า กำลังรออยู่เลย”

“แกสืบข้อมูลไปถึงไหนแล้ว” ร่างบางถามพลางทรุดลงนั่งตรงเก้าอี้ว่างข้างพลอยพรรณ โดยที่สายตาก็ยังมองจอโทรแจกเตอร์ที่ปรากฏภาพถ่ายของใครบางคนอย่างพิจารณา

พวกเขา กำลังสืบหาความจริงในคดีของเพลงรัก ลูกพี่ลูกน้องที่เสียชีวิตจากการตกลงมาจากตาดฟ้าอาคารของบริษัทดีพีโกลบอลมีเดียเมื่อหลายสัปดาห์ก่อน โดยที่สวรรรยา ไม่เชื่อว่าลูกสาวของตัวเองฆ่าตัวตายตามที่ตำรวจตั้งข้อสันนิษฐาน แต่อาจเป็นการฆาตกรรมที่มีใครบางคนอยู่เบื้องหลัง

แพรวไพลินก็คิดแบบผู้เป็นป้า ก่อนหน้านี้เธอเคยเห็นเพลงรัก
นั่งดื่มเบียร์คนเดียวในห้องนั่งเล่น สีหน้าและแววตาของน้องดู
เคร่งเครียดและไร้ชีวิตชีวาจนเธออดเป็นห่วงไม่ได้

‘แกเป็นอะไรหรือเปล่า ทำไมมานั่งดื่มเงียบๆ คนเดียวล่ะ’

เพลงรักมองหน้าเธอด้วยสายตาทุกข์ระทม ก่อนจะยกกระป๋อง
เบียร์ขึ้นชดรวดเดี๋ยวหมด แล้วตอบด้วยเสียงแหบแห้ง

‘หนูบังเอิญไปเจอเรื่องบางอย่างมา ไม่รู้จะทำยังไงแล้วเจ้ มัน
มีดแปดด้านไปหมด’

สีหน้าอัปยศหนักหนทางของลูกพี่ลูกน้อง ทำให้แพรวไพลินทรุดลง
นั่งเคียงข้างอีกฝ่าย ก่อนจะลูบหัวน้องเบาๆ พลังปลอบเสียงนุ่ม

‘ใจเย็นๆ ก่อน แกมีเรื่องอะไร เล่าให้พี่ฟังได้ไหม’

‘ตอนนี้หนูยังพูดอะไรมาไม่ได้เพราะยังเก็บหลักฐานได้ไม่ครบ
แต่หนูตั้งใจแล้วว่าต้องเอาตัวคนทำมาลงโทษให้ได้!’

ท่าทางแข็งกร้าวดุขันของลูกพี่ลูกน้องทำให้แพรวไพลินเลิกคิ้ว
อย่างแปลกใจ ปกติแล้วเพลงรักเป็นคนร่าเริง อธิษาศัยดี แถมใจเย็น
ดุจสายน้ำ ไม่เคยเห็นอีกฝ่ายแสดงอาการโกรธเกรี้ยวจริงๆ จังๆ เลย
สักครั้ง จะทำอะไรก็รู้จักวางแผนก่อน เวลาที่ได้เล่นเกมด้วยกัน น้องสาว
คนนี้ก็มักจะเป็นผู้ชนะอยู่เสมอ

‘ไว้หนูหาหลักฐานสำคัญได้แล้ว หนูจะมาเล่าให้เจ้ฟังอีกทีนะ’

แพรวไพลินพยักหน้า เธอเคารพการตัดสินใจของน้องเสมอ แต่
ถึงอย่างนั้นก็อดเป็นห่วงอีกฝ่ายไม่ได้อยู่ดี

และเพราะบทสนทนาในคืนนั้นนั่นเอง หญิงสาวถึงได้คิดว่าการ
เสียชีวิตของเพลงรักอาจมีเบื้องลึกเบื้องหลัง

ตอนแรกพวกเขาปล่อยให้การสืบสวนเป็นหน้าที่ของตำรวจ ทว่า
ผ่านไปหลายวันกลับไม่มีความคืบหน้าใดๆ จนแพรวไพลินและสวรรยา
เที่ยวขึ้นโรงพักหลายต่อหลายครั้งเพื่อขอพบกับตำรวจที่ดูแลคดี ทว่า

อีกฝ่ายกลับตอบสั้นๆ ว่ากำลังตามหาหลักฐานอยู่ นานวันเข้าก็ปฏิเสธที่จะให้พวกเธอเข้าพบ ทั้งๆ ที่การตกจากอาคารโดยไม่ทราบสาเหตุของพนักงานบริษัทยักษ์ใหญ่ควรจะเป็นข่าวหรือสร้างความกดดันให้ทีมสืบสวนด้วยซ้ำ ทว่าเรื่องราวทั้งหมดกลับเงียบราวกับไม่เคยเกิดขึ้น และคนที่อยู่เบื้องหลังคงหนีไม่พ้นดีพีโกลบอลมีเดีย

“เพื่อนสนิทของเพลงดูไม่รู้อะไรเลย ตอนนี่เหลือคนที่น่าสงสัยคือพวกเพื่อนร่วมงานกับคิมหันต์”

แพรวไพลินจึงถ่ายภาพถ่ายของนักแสดงหนุ่มตาไม่กะพริบ ก่อนหน้านี้พวกเธอแบ่งงานกันไปสืบข้อมูลจากเพื่อนสนิทของเพลงรักมาแล้ว แต่ก็ไม่พบความผิดปกติใดๆ พวกเขามีสภาพที่ดีกับลูกพี่ลูกน้องสาว แถมยังไม่เชื่อด้วยว่าเพื่อนฆ่าตัวตาย ส่วนกลุ่มเพื่อนร่วมงานของเพลงรัก เธอยังไม่มีโอกาสได้เจอ เพราะมันวัดแต่ตามหาใครบางคนที่น่าสงสัยที่สุดก่อน

คิมหันต์ พฤษดำรงค์

พระเอกหนุ่มไฟแรงวัยยี่สิบเจ็ดปี ลูกชายคนโตของพัลลภและอิชยา พฤษดำรงค์ คณะกรรมการบริหารของดีพีโกลบอลมีเดีย บริษัทที่ผลิตและจัดจำหน่ายสื่อบันเทิงในรูปแบบต่างๆ แล้วก็ปลุกพี่ลูกน้องของ ดลธิ พฤษดำรงค์ ผู้ชายที่เกือบพรากความบริสุทธิ์ของเธอไปเมื่อคืนก่อนด้วย

คิมหันต์สนิทสนมกับเพลงรักเพราะทั้งคู่เป็นพี่น้องสายรหัสเดียวกันในคณะนิเทศศาสตร์ แคมปัสจากกล่องวงจรปิดที่เห็นน้องครั้งสุดท้าย ก็ยังเป็นตอนที่ลูกพี่ลูกน้องของเธอนั่งคุยกับเขาที่ร้านกาแฟแห่งหนึ่งแล้วมีปากเสียงกัน ก่อนที่น้องของเธอจะกลายเป็นศพในเช้าวันต่อมา

แม้จะเอาภาพจากกล่องวงจรปิดที่ร้านกาแฟให้ตำรวจดู แต่หลักฐานแค่นั้นก็ยังไม่เพียงพอที่จะสรุปได้ว่านักแสดงหนุ่มเป็นคนร้าย

คิมหันต์ให้การกับตำรวจว่าเขากับเพลงรักเดียวกันเพราะมีความเห็น
ไม่ตรงกันเรื่องงาน แล้วก็ไม่มีหลักฐานอะไรที่บ่งบอกว่าชายหนุ่มเป็น
คนลงมือฆ่าเพลงรักด้วย

แต่ถึงอย่างนั้นแพรวไพลินก็ยังสงสัยในตัวนักแสดงหนุ่มอยู่ดี
“ว่าแต่เจ้เป็นไงบ้าง เมื่อคืนไม่ได้บาดเจ็บตรงไหนใช่ไหม”

หญิงสาวจะสายตาจากภาพถ่ายของคิมหันต์มามองคนถาม
หลังจากที่หนีออกมาจากบ้านของดลธีราราวห้าทุ่ม เธอก็รีบขึ้นรถกลับ
มาที่ร้านแล้วส่งข้อความบอกพลอยพรรณที่อยู่หอพักนักศึกษาว่า
ตัวเองปลอดภัยดี เสียดยกแต่ไม่มีเวลาสำรวจบ้านของผู้บริหารหนุ่ม
เพราะกลัวว่าเขาจะตื่นขึ้นมาเจอเสียก่อน

“ฉันไม่เป็นไร ขอขอบคุณมากนะที่เป็นห่วง”

“แล้วสรุปผู้ชายคนนั้นคือใคร”

“ดลธี พฤษฑ์ดำรง”

“อะ?!” พลอยพรรณอุทานเสียงหลงก่อนจะหันไปมองภาพถ่าย
ของคิมหันต์บนจอโดยอัตโนมัติ “ดลธี พฤษฑ์ดำรง เจ้าพ่อรายการ
วาไรตี้คนนั้นนะเหรอ เขาเป็นญาติของคิมหันต์นี่”

แพรวไพลินพยักหน้ารับ ดลธี พฤษฑ์ดำรง รองประธานคณะ
กรรมการบริหารของดีพีโกลบอลมีเดีย มีชื่อเสียงจากการที่เขาเป็นผู้อยู่
เบื้องหลังการจัดทำละครและรายการวาไรตี้ชื่อดังที่ฉายตามช่องต่างๆ
ทั้งฟรีทีวีและระบบดิจิทัล ซึ่งแต่ละรายการก็โกยเรตติ้งถล่มทลาย แถม
ยังได้รางวัลรายการโทรทัศน์และละครยอดเยี่ยมจากหลากหลายเวที
อีกด้วย

การเป็นคนรุ่นใหม่ที่ประสบความสำเร็จตั้งแต่อายุน้อย ทำ
ให้ดลธีติดอันดับหนึ่งในสิบนักธุรกิจรุ่นใหม่ที่น่าจับตามอง แถมชาย
หนุ่มก็ยังเป็นลูกชายคนเดียวของ พลเดช พฤษฑ์ดำรง อดีตเจ้านาย
ของพ่อและแม่ของเธอ เขาจึงเคยเป็นเหมือนเจ้านายอีกคนของแพรว-

ไพลินด้วย

“แล้วเกิดอะไรขึ้นบ้าง เขาจับได้หรือเปล่าว่าเจ้มาสืบเรื่องลูกพี่ลูกน้องของเขา”

“จับไม่ได้หรอก ฉันแค่ตีกับเขานิดเดียวแล้วก็รีบวิ่งกลับ โชคดีที่พกยานอนหลับไปด้วย ก็เลยแอบเอาผสมในไวน์ให้เขากิน”

แพรวไพลินตัดสินใจไม่ลงรายละเอียดเรื่องที่เธอเกือบได้มีวันไนต์สแตนดาร์ดกับผู้บริหารหนุ่ม ขณะที่พลอยพรรณฐนิ่วกดไลค์ให้เธออย่างชื่นชมก่อนที่จะแสกเกอร์สาวจะถามต่อเสียงเคียด

“ว่าแต่เจ้จะทำยังไงกับคดีเจ้เพลงต่อ ตอนนี้องค์งหาทางเข้าถึงตัวคิมหันต์ยากแล้ว”

หญิงสาวเบือนหน้ากลับไปมองใบหน้าหล่อเหลาของคนบนจออีกครั้ง ก่อนจะตอบพลอยพรรณเสียงเข้มโดยไม่ละสายตาจากภาพตรงหน้าว่า

“ฉันจะแฝงตัวเข้าไปในดีพีโกลบอลมีเดีย”

แพรวไพลินกุมมือของหญิงวัยกลางคนที่นั่งอยู่ข้างกันก่อน จะลุกขึ้นยืนเมื่อเห็นว่าใครที่เดินเข้ามาในห้องประชุม วันนี้หญิงสาวมาที่องค์การนิเวศวิทยาศาสตร์พร้อมกับสวรรรยาเพื่อรับฟังผลการชันสูตรพลิกศพของเพลงรักตามที่ตำรวจแจ้งมา หลังจากที่ยกก่อนหน้านี้ เธอขอยืดระยะเวลาฟังผลออกไปก่อนเพราะสุขภาพที่ไม่สู้ดีนักของผู้เป็นป้า

เพลงรักเป็นลูกพี่ลูกน้องของแพรวไพลิน หญิงสาวถูกพบเป็นศพที่สวนหย่อมของดีพีโกลบอลมีเดียในสภาพเหมือนตกจากที่สูงราวสองสัปดาห์ก่อน โดยผู้พบศพคือพนักงานรักษาความปลอดภัยที่มาเดินตรวจเวรยามตอนตีห้า หลังจากสำรวจสถานที่เกิดเหตุแล้ว ตำรวจสันนิษฐานเบื้องต้นว่าเป็นการฆ่าตัวตาย แต่เนื่องจากการเสียชีวิต

ผิดธรรมชาติ¹ จึงต้องมีการชันสูตรพลิกศพโดยที่มนิติเวชขององค์การนิติวิทยาศาสตร์ เลยเป็นที่มาที่ทำให้เธอและป่าต้องมาฟังผลการตรวจสอบจากจิรณัฐในวันนี้

“ไอ้จี้” แพรวไพลินสวมกอดร่างระหงของเพื่อนสนิทหลังจากที่อีกฝ่ายไหว้สรวรยา ก่อนจะผละออกมายิ้มบางให้เพื่อน

“ฉันคิดถึงแกมากเลยไอ้แพรว”

“ฉันก็เหมือนกัน แล้วนี่แกเป็นไงบ้าง”

“ฉันสบายดี เสียใจด้วยนะกับเรื่องที่เกิดขึ้น”

“ขอบคุณแกมากเลยนะ”

จิรณัฐปีบไหล่เพื่อนสนิทอย่างให้กำลังใจ แล้วจึงหันไปทางหญิงวัยกลางคนที่โบหน้าซุบผมลงไปอย่างเห็นได้ชัด

“จี้เสียใจด้วยนะคะคุณป้า”

“ขอบใจมากนะลูก”

นักนิติวิทยาศาสตร์สาวสวมกอดหญิงวัยกลางคนอย่างห่วงใย ก่อนจะช่วยประคองอีกฝ่ายให้ทรุดลงนั่งบนเก้าอี้

“จี้ขออนุญาตเป็นตัวแทนของที่มนิติเวชและที่มสืบสวนอธิบายหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ที่ได้จากการตรวจสอบวัตถุพยานและชันสูตรพลิกศพน้องเพลงนะคะ” สาวร่างบางพูดพลางขยับหน้าจอคอมพิวเตอร์ไปทางญาติของผู้เสียชีวิต ซึ่งเธอเลือกแสดงเฉพาะภาพที่คัดกรองมาแล้วว่าสำคัญกับรูปคดี เพราะไม่อยากให้แพรวไพลินและสรวรยารู้สึกสะเทือนใจไปมากกว่านี้

“ปกติแล้ว เราจะตรวจสอบวัตถุพยานที่อยู่ในที่เกิดเหตุ รวมทั้ง

¹ การเสียชีวิตโดยผิดธรรมชาติ ได้แก่ (1) ฆ่าตัวตาย (2) ถูกผู้อื่นทำให้ตาย (3) ถูกสัตว์ทำร้ายตาย (4) ตายโดยอุบัติเหตุ (5) ตายโดยยังมีปรากฏเหตุ ซึ่งจะต้องได้รับการชันสูตรพลิกศพโดยแพทย์นิติเวชเพื่อยืนยันสาเหตุการตาย

สถานที่อื่นๆ ที่อาจมีหลักฐานเพิ่มเติม เช่น บ้านหรือที่ทำงาน ในกรณีของน้องเพลงที่ทางตำรวจคาดการณืเบื้องต้นว่าเป็นการฆ่าตัวตาย เราไม่พบจดหมายลาตาย และไม่พบประวัติการรักษาอาการป่วยทางจิตค่ะ”

“นั่นก็แปลว่าเพลงไม่ได้ฆ่าตัวตายใช่ไหมลูก”

“จี้เกรงว่าเรายังสรุปแบบนั้นไม่ได้ค่ะคุณป้า” จิรณัฐตอบ สรวรยาด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “การเสียชีวิตของน้องเพลงอาจเป็นการฆ่าตัวตาย อุบัติเหตุ หรืออาจเป็นการฆาตกรรมก็ได้ค่ะ ซึ่งจะเป็นสาเหตุไหน จะต้องพิจารณาจากประจักษ์พยานที่เห็นเหตุการณ์หรือว่าหลักฐานอื่นๆ ร่วมด้วย เพียงแต่หลักฐานทั้งหมดที่มีอยู่ตอนนี้ ยังบอกไม่ได้ว่าน้องตกลงมาจากอาคารได้ยังไงค่ะ”

สีหน้าของญาติผู้เสียชีวิตหม่นลงไปอย่างเห็นได้ชัดกับคำตอบของจิรณัฐ ก่อนที่แพรวไพลินจะถามต่อ

“แล้วสภาพศพละ บอกอะไรได้บ้างไหม”

“นอกจากที่อวัยวะส่วนใหญ่เสียหายเนื่องจากกระแทกแล้ว พวกเราพบร่องรอยการถูกทำร้ายบนร่างกายของน้องเพลงค่ะ มีรอยฟกช้ำบริเวณข้อมือและต้นแขน รวมทั้งยังพบเนื้อเยื่อของบุคคลอื่นติดอยู่ที่ซอกเล็บของน้องด้วย ซึ่งเมื่อลองเทียบตัวอย่างดีเอ็นเอกับผู้ต้องสงสัยในฐานข้อมูลของกรมตำรวจแล้ว ยังไม่ตรงกับข้อมูลที่มีอยู่ค่ะ”

ดวงตาของแพรวไพลินทอประกายกร้าว มั่นใจว่าเพลงรักไม่มีทางฆ่าตัวตายอย่างแน่นอน และการพบดีเอ็นเอของบุคคลอื่นบนร่างกายของลูกพี่ลูกน้อง ก็มีความเป็นไปได้ว่าอาจเป็นการฆาตกรรม

“ที่บอกว่าดีเอ็นเอที่พบไม่ตรงกับฐานข้อมูลของกรมตำรวจหมายความว่ายังไงหรือลูก”

“แสดงว่าดีเอ็นเอนั้นไม่ใช่ของผู้ต้องสงสัย หรือผู้ต้องหาที่เคยมีประวัติก่ออาชญากรรมค่ะคุณป้า”

“นั่นแสดงว่าคนที่ทำร้ายเพลงอาจเป็นใครก็ได้สินะ”

จิรณัฐพยักหน้ารับคำถามของเพื่อนสนิทก่อนจะสรุป

“ตรงนั้นไม่มีกล้องวงจรปิด ไม่มีใครเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ดังนั้นเราจึงไม่สามารถสรุปสาเหตุการตกลงมาจากอาคารของน้องเพลงได้ค่ะ”

แพรวไพลินเม้มริมฝีปาก อย่างน้อยตอนนี้ก็ไม่ได้มีดบาดด้านเสี้ยวทีเดียว หากเธอเข้าถึงบุคคลที่ใกล้ชิดกับเพลงรักแล้วสืบข้อมูลจากพวกเขาได้ ก็อาจจะรู้ว่าเหตุผลอะไรที่ทำให้ลูกพี่ลูกน้องขึ้นไปบนตาดฟ้าของอาคารแล้วตกลงมา

เธอไม่เชื่อหรือว่าน้องจะฆ่าตัวตาย

“ขอบคุณมากนะคะ”

จิรณัฐพยักหน้าพลางโอบไหล่เพื่อนอย่างห่วงใย เธอพูดคุยกับแพรวไพลินอยู่สักพักก่อนจะพนมมือไหว้ลาสวรรยา แล้วขอตัวออกจากห้องประชุมเพื่อไปหาเพื่อนสนิทและป่าได้ใช้เวลาอยู่ด้วยกัน หลังจากประตูห้องปิดลงแล้ว สวรรยาก็มองเข้ากอดหลานสาวแล้วปล่อยไฮออกมาอย่างสุดกัลลัน

แพรวไพลินเม้มริมฝีปาก ยิ่งเห็นหยาดน้ำตาของป่า หัวใจของเธอก็ปวดร้าวตามไปด้วย สามีมองสวรรยาเสียชีวิตด้วยโรคภัยหลังจากที่เพลงรักเกิดได้ไม่นาน ทำให้ต้องกลายเป็นแม่เลี้ยงเดี่ยว พอพ่อของแพรวไพลินจากไป ป่าก็มารับเธอกับพลอยพรรณไปอยู่ด้วยกัน สวรรยาดูแลและให้ความรักกับพวกเธอไม่ต่างจากแม่แท้ๆ อีกคน สามสาวจึงสนิทสนมกันราวกับเป็นพี่น้องท้องเดียวกัน

“ทำยังไงดี...ทำไมต้องเกิดเรื่องแบบนี้กับเพลงด้วย”

เสื้อของแพรวไพลินเปียกชุ่มไปด้วยน้ำตาของผู้เป็นป่า แม้ตอนนี้สวรรยาจะทำใจได้บ้างแล้ว แต่ทุกครั้งที่มิใคร่พูดถึงเพลงรัก อีกฝ่ายก็จะร้องไห้ไฮออกมาแบบนี้ มือเล็กลูบหลังคนในอ้อมแขนเบาๆ ก่อน

จะพูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่นว่า

“ป่าไม่ต้องกังวลนะคะ เพราะจะหาความจริงให้ได้ว่าเกิดอะไร
ขึ้นกับเพลงกันแน่!”

5

อลิซคนนั้น

ดลธิ์ไล่สายตาอ่านผังรายการวาไรตี้ที่จะเปิดตัวในช่วงครึ่งปีหลังพลางขมวดคิ้วมุ่น เมื่อเห็นว่ากรรมการคนใหม่ของรายการ The Idol ้วยรุ่น้วยฝัน ซีซั่นสอง กลายเป็นใครบางคนที่ไม่ได้อยู่ในแผนงานมาก่อน

คิมหันต์ พฤษฑ์ดำรง

ทำไมจู่ๆ ลูกพี่ลูกน้องของเขาถึงได้กลายมาเป็นหนึ่งในเมนเทอร์ประจำรายการไปได้

The Idol ้วยรุ่น้วยฝัน เป็นรายการเซอร์ไววัลค้นหาไอดอลหญิงหน้าใหม่ที่ซื้อลิขสิทธิ์รายการมาจากประเทศเกาหลีใต้ ซึ่งหลังจากที่มีการออนแอร์ในซีซั่นแรก รายการนี้ก็ได้รับความนิยมอย่างถล่มทลายทันที เพราะประเทศไทยไม่เคยมีรายการแนวนี้มาก่อน

ธีมหลักของรายการคือการออดิชั่น้วยรุ่นหญิงจากทั่วประเทศ ทั้งที่มีสังกัดและเป็นเด็กฝึกอิสระให้มารวมตัวอยู่ในค่ายเพื่อฝึกร้องเต้น แร็ป และแสดงความสามารถต่างๆ บนเวที โดยจะมีการโหวตให้คะแนนโดยผู้ชมและคัดคนที่ได้คะแนนโหวตน้อยออกเป็นรอบๆ ผู้แข่งขันที่ได้คะแนนโหวตสูงสุดตามลำดับที่กำหนดจะได้เดบิวต์เป็นศิลปินกลุ่ม

การที่ผู้ชมมีส่วนร่วมในการตัดสินผลการแข่งขันนี้เอง จึงทำให้รายการนี้เป็นที่นิยม นอกจากนี้ก็ยังทำให้วงเกิร์ลกรุ๊ปที่ได้เดบิวต์ในซีซั่นแรกกลายเป็นวงที่ได้รับความนิยมสูงสุด เพราะทุกคนล้วนมีฐานแฟนคลับอยู่แล้วตั้งแต่อยู่ในรายการ ซึ่งในซีซั่นที่สองนี้ พายัพก็มอบหมายให้อิษยาเป็นผู้ดำเนินการผลิตแทนเขาที่เคยรับหน้าที่นี้แล้วสมัยทำซีซั่นหนึ่ง

การคัดเลือกในรอบแรกจะประเมินความสามารถจากคลิปวิดีโอที่ผู้สมัครส่งเข้ามา คนที่ผ่านเข้ารอบจะถูกเรียกมาอดิชั่นที่หน้ากล้อง โดยมีคณะกรรมการคอยให้คะแนน หลังจากนั้นเด็กฝึกที่ได้รับคัดเลือกทั้งห้าสิบคนจะได้เข้ามาอยู่รวมกันในค่ายเพื่อฝึกซ้อมการแสดงในแต่ละสัปดาห์ ซึ่งตอนนี้ก็ได้เด็กสาวที่ผ่านเข้ารอบแล้ว และกำลังจะเปิดกล้องถ่ายทำตอนหลักของรายการในสัปดาห์หน้า

ทว่าสิ่งที่ดลริไม่เข้าใจคือ ทำไมจู่ๆ คิมหันต์ถึงได้รับคัดเลือกให้มาเป็นเมนเทอร์ประจำรายการแทนที่รัชยะ ศิลปินมากความสามารถที่เคยเป็นเมนเทอร์ในซีซั่นก่อนไปเสียได้

ผู้บริหารหนุ่มเล็กตัวอย่างสงสัยก่อนจะหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา ตั้งใจจะโทร. ไปสอบถามหัวหน้าทีมโปรดิวเซอร์ของรายการกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นนี้ ทว่าจู่ๆ ก็มีเบอร์แปลกโทร. ซ่อนเข้ามาเสียก่อน

“สวัสดีครับ”

“ใจคอคุณจะผิคนัดอีกกี่ครั้งคะ!”

ชายหนุ่มถอนหายใจอย่างระอาเมื่อได้ยินเสียงของคนปลายสายพอลดโทรศัพท์ลงมาดูหน้าจอก็เห็นว่าเป็นเบอร์โทรศัพท์ของนირชาจิงๆ เขาไม่ได้บันทึกเบอร์โทร. ของอีกฝ่ายไว้ เพราะคิดว่าตัวเองคงไม่มีธุระอะไรที่จะต้องติดต่อกับเธอ

“ถ้าคุณจะมาสายก็ควรจะบอกนี่มาก่อนสิคะ ฐู่ใหม่ว่าเวลา

แต่ละนาที่ของนี่น่ามีค่าแค่ไหน นิดไม่เป็นนัดเลยนะ!”

การรัวประโยคคำไม่ยั้งของอีกฝ่ายทำให้ดลธีต้องพยายามข่ม
ความเขื่อนอายไว้ภายใน แล้วถามกลับเสียงเรียบ

“นัดอะไรครับ”

“ก็คุณนัดนี้มาดินเนอร์ไม่ใช่หรือไงคะ! นี่นามารอที่ร้านเกือบ
ชั่วโมงแล้วนะ ทำไมคุณถึงยังไม่มาอีก”

“ผมไปนัดกับคุณตอนไหนครับ”

“คุณดล!”

ผู้บริหารหนุ่มเม้มริมฝีปากอย่างระงับอารมณ์ ดูท่าปฐูของเขาจะ
เป็นคนจัดการเรื่องนี้โดยที่ไม่ถามความเห็นก่อนอีกแล้ว พอเหลือบไป
ดูการแจ้งเตือนตารางงานที่เลขาฯ ส่งมาให้ทางอีเมล ก็เพิ่งรู้ว่าวันนี้
ตัวเองมีนัดกับนัรชาจริงๆ

“ผมคงไปทานข้าวกับคุณไม่ได้ แต่ถ้าคุณทานเสร็จแล้ว ผมจะ
จัดการเรื่องค่าใช้จ่ายให้เอง แล้วก็ให้คนขับรถไปส่งคุณที่บ้านด้วย”

“แบบนี้ก็แล้วนะคะคุณดล! นี่คุณเห็นนี่น่าเป็นตัวอะไร นี่น่า
จะไม่...”

“ผมต้องทำงานต่อ แค่นี้จะครับ”

พูดจบก็ตัดสายทิ้งโดยไม่สนใจว่าอีกฝ่ายจะพูดอะไรต่อ ก่อนที่
เสียงเคาะประตูจะทำให้เขาชะงักมือที่กำลังจะหยิบเอกสารขึ้นมาเซ็น
แล้วตะโกนตอบอนุญาตให้คนข้างนอกเข้ามาได้

“ทำไมบอสยังอยู่ที่นี้อีกล่ะครับ ไม่ไปทานข้าวกับคุณนี่นาหรือ”
พฤษัชแซวด้วยน้ำเสียงล้อเลียนก่อนจะเดินมาหยุดหน้าโต๊ะของรอง
ประธานหนุ่ม

ดลธีตัวตวยตามองคนเป็นเลขาฯ อย่างขุ่นเคือง อาจเป็นเพราะ
วันนี้เขามัวแต่ประชุมทั้งวัน ก็เลยไม่ได้สังเกตว่าตัวเองมีนัดกับนัรชา
แต่ต่อให้ไม่ยุ่งกับงาน เขาก็ไม่ยอมไปดินเนอร์กับนักแสดงสาวสองต่อ

สองอยู่ดี

“ไปทำไม ผมกับเขาไม่ได้เป็นอะไรกันสักหน่อย”

“ทำไมบอสร้ายกับเธอนักล่ะครับ ผมว่าเธอเหมาะกับคุณออกนะ”

เป็นประโยคที่ทำให้ผู้บริหารหนุ่มทำเสียงฮึดอัดอย่างไม่สบอารมณ์ ก่อนจะตอบเสียงห้วน

“แม้แต่พูดเรื่องไร้สาระอยู่ได้ ไม่กลับบ้านกลับช่องหรือไง”

พฤษหิวเราะร่วนให้แก่สีหน้าหงุดหงิดของเจ้านาย ก่อนจะวางแท็บเล็ตลงเบื้องหน้าอีกฝ่าย แล้วพูดด้วยน้ำเสียงที่กลับมาเคร่งขรึมอีกครั้ง

“ข้อมูลที่บอสต้องการครับ”

ดลรีลดสายตาลงมองแท็บเล็ตด้วยแววตาที่เปล่งประกายอยู่ชั่วครู่ก่อนจะไล่เลขาหนุ่มให้กลับบ้าน พอประตูปิดลงแล้ว ชายหนุ่มก็หยิบแท็บเล็ตที่ว่าขึ้นมาเปิดดูรายชื่อแขกวีไอพีที่เข้าร่วมงานเลี้ยงของห้างสรรพสินค้าดิเอ็มเมอร์อัลที่ตนเองไปร่วมงานเมื่อหลายคืนก่อน

ดวงตาสีเข้มที่มักเย็นชาอยู่เสมอไหววูบยามนี้ถึงใครบางคนที่ได้พบกันในงานเลี้ยง แม้เสื้อยี่ห้อของไบหน่านวลจะซ่อนอยู่ภายใต้หน้ากากแฟชั่น แต่เรือนร่างสะอิดสะเอ้งและกลิ่นกายหอมเย้ายวนของเธอคือสิ่งที่สะกดให้เขาก้าวเข้าไปหาเธอ

หญิงสาวที่บอกว่าตัวเองเหมือนอลิซคนนั้น

‘อลิซเป็นตัวละครที่ฉันชอบค่ะ เธอคือเด็กที่เรียนรู้ที่จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ พยายามตามหาเส้นทางของตัวเอง รู้จักปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปในแต่ละครั้ง แม้จะต้องหลงอยู่ในดินแดนมหัศจรรย์ที่ไม่รู้ว่าจะได้ออกไปเมื่อไหร่ก็ตาม...’

ขนาดมีหน้ากากปกปิดไบหน่านส่วนบน แต่ริมฝีปากก็จิ้มลิ้มยามที่ตะละงไปบนขอบแก้วก็ยั้งชวนให้หลงใหลจนนี่ก็อยากรู้ว่า ถ้าได้ลอง

ซิมคืออกเทลจากปากของเธอจริงๆ จะหวานจับใจขนาดไหน

‘บางครั้งเราโกหกเพื่อปกป้องคนอื่น บิดเบือนเพื่อไม่ให้ใครเดือดร้อน ปกปิดตัวตนเพื่อพิสูจน์ความจริงบางอย่าง สิ่งสำคัญคือเราต้องรู้ว่าตัวเองกำลังทำอะไร และยอมรับผลของการกระทำนั้นให้ได้...’

พอได้พูดคุยกัน ดลก็รู้สึกว่ามีบางอย่างที่ดึงดูดความสนใจทัศนคติของหญิงสาวแตกต่างจากผู้หญิงหลายคนที่เคยพบ แม้แต่กิริยาท่าทางก็ดูนุ่มนวลน่าค้นหา จนสุดท้ายแล้วเขาก็ตัดสินใจชวนเธอกลับมาดื่มต่อบ้าน

แล้วยิ่งเมื่อได้เห็นใบหน้าवलชัดๆ หัวใจที่มักด้านชาอยู่เสมอก็เหมือนจะหยุดเต้นไปชั่วขณะ

สวย...

เธอสวยกว่าที่เขาจินตนาการไว้

แม้จะพบผู้หญิงมากมาย แต่ดลก็ไม่เคยเจอใครที่สวยตราตรึงใจได้เท่าอลิซน้อยคนนั้นเลย

‘รู้ไหมคะว่าดอกไม้แต่ละชนิดล้วนมีความหมายในตัวเอง...’

‘แล้วคุณคิดว่าผมเหมือนดอกไม้อะไรหรือ...’

‘คุณเหมือนโพรเทีย...’

‘โพรเทีย?’

‘ความหมายของดอกไม้โพรเทียคือความแตกต่าง ไม่เหมือนใคร แม้จะอยู่รายล้อมด้วยผู้คนมากมาย แต่สายตาของฉันก็มองเห็นแค่คุณ...’

เขาก็เหมือนกัน...

สายตาของเขาก็มองเห็นแค่เธอเท่านั้น...

ชายหนุ่มไม่ลังเลเลยที่จะแนบกลีบปากลงไปบนเรียวยปากอิมกลิ่นหอมสดชื่นราวกับกุหลาบแรกแย้มของเธอทำให้จิตใจรู้สึกสงบการตอบรับอย่างใสซื่อบริสุทธิ์ยิ่งกระตุ้นให้ถลาลึก แค่ได้บดคลึงปาก

นุ่มเบาๆ คุณดิ่งปลายลิ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า สิ่งที่อยู่ในอกข้างซ้ายก็เต้นระรัวอย่างมีความสุข

ชอบ...

เขาชอบรสชาติของเธอ...

‘ถ้าคุณไม่ปฏิเสธ คราวนี้ผมจะไม่หยุดแล้วนะ...’

‘ฉันเต็มใจค่ะ’

เรือนร่างบอบบางหวานละมุนไปทุกสัดส่วน ทุกอณูผิวที่ได้สัมผัสกันคล้ายมีเปลวไฟเล็กๆ ลามเลียจนทำให้ร้อนผ่าวไปทั้งร่าง นอกเหนือจากความสวยสะพรั่งที่ชวนให้หลงใหลแล้ว อะไรบางอย่างในตัวเธอก็ดึงดูดใจให้เขาตกลงไปในหลุมพรางจนหาทางขึ้นไม่ได้

ไม่สิ...

ไม่ได้อยากขึ้นมาเลยต่างหาก

ทว่าในเช้าวันต่อมา สาวน้อยคนนั้นกลับหายตัวไปจากบ้านของเขาราวไร้อร่องรอย มีเพียงกลิ่นหอมอ่อนๆ ของดอกกุหลาบเท่านั้นที่ยังติดตรึงอยู่บนริมฝีปาก

กลิ่นที่เขาหลงใหลเหลือเกิน...

ดลรัฐรู้สึกว่าเขาเข้ากันได้ดี ทั้งในเรื่องของการพูดคุยและ... เรื่องอื่นๆ แม้จะรู้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างเรายังไม่ได้เลยเถิดไปถึงขั้นนั้น เพราะตื่นขึ้นมาแล้วเห็นว่ามีกางเกงบ็อกเซอร์ติดกาย แถมความรู้สึกบางอย่างก็ยังคงค้างคาเหมือนยังไม่ได้ทำให้เสร็จสมบูรณ์ แต่ชายหนุ่มก็รู้สึกประทับใจจนอดโมโหตัวเองไม่ได้ที่จู่ๆ ก็เผลอลบไปแบบนั้น เป็นเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์จริงหรือ?

ทำไมคนคอแข็งอย่างเขาถึงได้สลบไสลไม่รู้เรื่องรู้ราวได้ขนาดนั้น

ชายหนุ่มนิ่วหน้าอย่างใช้ความคิด ขณะที่นิ้วเรียวเลื่อนหน้าจอแท็บเล็ตเพื่อใส่ดูรายชื่อและภาพถ่ายของแขกทั้งหมดในงาน ชายหนุ่ม

เข้าร่วมงานเลี้ยงนี้ในฐานะแขกพิเศษจากการเป็นที่ปรึกษาให้ดิเอ็ม-เมอรัลกรู๊ป และเลือกใช้นามแฝงว่าพิน็อคคิโอ ตัวละครที่นิสัยเหมือนกับเขาราวกับฝาแฝด

เขาโกหกเพื่อเอาตัวรอด บ่ายเบี่ยงเพื่อซ่อนความลับ ปกปิดเพื่อไม่ให้ใครรู้จักตัวตนที่แท้จริง

แต่น่าแปลกที่พอได้อยู่กับอลิซน้อยคนนั้นแล้ว พิน็อคคิโออย่างเขากลับกล้าที่จะเป็นตัวของตัวเอง...

เพราะอะไรกันนะ?

ดลธีเลื่อนรายชื่อไปที่หน้าถัดไป นอกจากรูปลักษณะภายนอก และทัศนคติของเธอจะดึงดูดความสนใจแล้ว ใบหน้าของหญิงสาวก็ยังคงคล้ายคลึงกับใครบางคนที่เคยรู้จัก แม้เขาจะไม่ได้พบกับเธอนานเกินสิบปีแล้วก็ตาม

‘แพรว...ฉันชื่อแพรวค่ะ’

แม้แต่ชื่อเล่นก็ยังเหมือนกัน...

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะปริมาณแอลกอฮอล์ที่มีมากเกินไปในกระแสเลือด หรือเพราะสภาพจิตใจที่อ่อนไหวกว่าปกติ ภาพหญิงสาวคนนั้นจึงซ้อนทับกับเด็กน้อยที่เคยมีอิทธิพลกับหัวใจเขา

แพรวไพลิน จินตระการ

ถ้ามีโอกาสก็อยากเจอเธออีกสักครั้ง

เด็กสาวที่มีใบหน้าสวยสดใส เจ้าของรอยยิ้มละมุนละไมที่เห็นที่ไรก็ทำให้ลมหายใจสะดุด เส้นห้ของเธอดึงดูดให้ใครหลายคนเข้าหา ทว่าเขากลับบอกตัวเองอยู่ตลอดว่ามองเธอในฐานะน้องสาวคนหนึ่งเท่านั้น

เท่านั้นจริงๆ

ชายหนุ่มเล็กคิ้วอย่างไม่เข้าใจเมื่อไล่ดูรายชื่อและภาพถ่ายของผู้ร่วมงานครบทุกหน้า ในบรรดาหญิงสาวที่ได้รับเชิญ ดลธีล้วนรู้จัก

และเคยพบปะกับพวกเธอมาก่อนแล้วในงานสังคมทั่วไป บางคนก็เป็นเพื่อนของเพื่อนสนิทของเขา จึงมีโอกาสเจอกันบ้างตามงานสังสรรค์ต่างๆ แต่กับบอlixน้อยคนนั้นแล้ว เขาไม่เคยเห็นเธอในงานไหนมาก่อนเลย

ทำไมล่ะ...

ทำไมถึงไม่มีเธออยู่ในรายชื่อนี้?

แล้วถ้าเธอไม่ใช่ลูกค้าระดับท็อปสเปนเดอร์ที่ได้รับการดีเชิญแล้วสาวน้อยคนนั้นเข้าไปในงานได้อย่างไร

นิ้วเรียวเลื่อนหน้าจอไปที่เอกสารหน้าสุดท้าย ก่อนจะชะงักเมื่อเห็นผลการตรวจสอบสารตกค้างในแก้วเครื่องดื่มที่ให้พฤกษ์ส่งไปวิเคราะห์ที่ห้องแล็บเอกชน

ยานอนหลับ?

แสดงว่าเขาสลบไสลไม่ได้สติไปขนาดนั้น ไม่ใช่เพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์ หรือความเหนื่อยล้าที่สั่งสมมาจากการทำงานอย่างที่เคยคิดเสียแล้ว

สาวน้อยคนนั้นวางยาเขาสិនะ

รอยยิ้มพราวปรากฏบนใบหน้าคมคาย ตอนที่ตื่นขึ้นมาแล้วไม่เห็นเธอ แคมบนแก้วไวน์ก็ยังมีคราบบางอย่างติดอยู่ที่ก้นแก้ว ชายหนุ่มก็สังหรณ์ใจอยู่แล้วว่าเรื่องนี้มีบางอย่างผิดปกติ แต่ก็ไม่ได้คิดว่าผู้หญิงท่าทางอ่อนหวานที่ดูไร้เดียงสาคนนั้นจะซ่อนเขี้ยวเล็บเอาไว้จริงๆ

น่าสนใจ...

ถึงคนอย่าง ดลธิ์ พฤษาดำรง จะไม่ชอบความสัมพันธ์ที่ซับซ้อนและยุ่งยาก แต่เมื่อเจอเป้าหมายที่ถูกใจแล้ว เขาก็พร้อมที่จะกระโจนเข้าหา

แถมเขายังไม่รู้ชื่อเต็มๆ ของเธอเลย

อลิชน้อยที่หลงเข้ามาในดินแดนมหัศจรรย์แล้วหนีกลับไปง่ายๆ
แบบนั้น
ไม่ว่ายังไงก็ต้องเจอกันอีกให้ได้!